

Nhật ký cho con gái

TRÀ MY

... đến 12 tháng tuổi

Ấn phẩm mừng sinh nhật Trà My tròn 1 tuổi!

NHẬT KÝ CHO CON GÁI TRÀ MY
Copyright © Nguyễn Thị Hải Lý 2007
Website www.dongchay.com

*Mẹ sẽ kể con nghe những ngày tháng đầu tiên của con.
Mẹ mong rằng đến khi con lớn, con sẽ cảm nhận và
biết ơn tình thương yêu mà ông bà nội ngoại,
bố mẹ, các bác, các anh chị và những
người thân yêu đã dành cho con
từ trước khi con được sinh ra
và đến khi con
tung cánh
vào đời!*

Có nuôi con mới biết lòng cha mẹ !!!

1.	9 tháng con trong bụng mẹ.....	7
2.	Mẹ sinh con	9
3.	Những ngày đầu tiên	13
4.	Tên của con	17
5.	Con 1 tháng tuổi.....	18
6.	Con 2 tháng tuổi.....	20
7.	Con 3 tháng tuổi.....	22
8.	Chuyến du xuân đầu tiên.....	25
9.	Trận ốm đầu tiên	27
10.	Mẹ đi làm	30
11.	Con 4 tháng tuổi.....	31
12.	Con biết lẫy	34
13.	Con 5 tháng tuổi.....	36
14.	Nickname mới của con.....	40
15.	Cái ngón chân cái của mẹ.....	41
16.	Lại chuyện của mẹ	43
17.	Chuyện ăn uống của con	44
18.	Đi khám mắt.....	46
19.	Con 6 tháng tuổi.....	48
20.	Chụp ảnh “nghệ thuật”	51
21.	Múa xinh múa dẻo.....	53
22.	Giỗ cụ.....	54
23.	Con gái 9 tháng tuổi.....	55
24.	Viêm phổi, phải đi bệnh viện rồi.....	58
25.	Bây giờ con mới thèm bò.....	63
26.	Bố về	65
27.	Cuốn sách yêu thích của mẹ.....	68
28.	Tênh tênh.....	70
29.	“Bà chập, mẹ chập...”.....	72
30.	Con 12 tháng tuổi.....	73

Lời ngỏ

“...

Không có một phần thưởng xứng đáng nào bù đắp cho nỗi cực khổ vô tận của người mẹ bằng sự quan sát, nhìn ngắm bé lớn lên. Thực là kỳ diệu, thực là tuyệt vời!

Mới ngày nào bé đỏ hồng, khóc oe oe chào đời, mặt mũi nhăn nheo xấu xí, mình trơn tuột như con cá vừa vớt ở ao lên, chỉ vài ba tháng đã da dẻ hồng hào, mắt môi rực rỡ, tay chân ngo ngoe hóng chuyện. Rồi bé mỉm cười, rồi bé cười ra tiếng. Nụ cười đó đã xóa tan đi bao nỗi bức dọc, âu lo của ta. Tiếng khóc và nụ cười bé đã làm ngôi nhà sáng bừng lên, đầy sinh khí, tràn trề tương lai...

Rồi bé ngừng cao đầu, rồi bé biết lật, bé biết bò, bé biết đứng chựng, bé chập chững đi, hai tay giơ cao để giữ thăng bằng như diễn viên xiếc đi trên sợi dây thép. Mỗi một tiến bộ nhỏ của bé là một niềm vui lớn của ta.

Khi bé nhú lên hai chiếc răng cửa, ta thấy có ánh sáng ngà ngọc đâu đó dưới mái nhà êm ấm. Khi bé bập bẹ vài tiếng nói đầu tiên, ta thấy lòng tràn ngập hân hoan.

Theo dõi bé, nhìn ngắm bé, quan sát bé lớn lên, ta bỗng tìm thấy ta - chính hình ảnh ta ngày xưa! Ta thấy cái dòng sông trôi miên man và ta bỗng cảm ơn bé, cảm ơn ta. Cũng nhờ bé ta biết thế nào là công ơn cha mẹ sinh thành dưỡng dục.

*Bé, ngay từ thuở ấu thơ này, đã trả ơn trọn vẹn cho cha mẹ rồi!
...”*

(Trích “Viết cho các bà mẹ sinh con đầu lòng” - Bác sỹ Đỗ Hồng Ngọc, NXB Thanh niên 1994)

1. 9 tháng con trong bụng mẹ

Bố mẹ mong có con từ lâu lắm rồi! Bố mẹ cưới nhau được 6 tháng thì phải tạm xa nhau. Bố làm nghiên cứu sinh mãi tận Hà Lan. Mẹ ở nhà mong có con để quãng thời gian chờ đợi ngắn lại. Nhưng ông trời chẳng chiều lòng mẹ! Vất vả mấy lần, lặn lội sang tận Hà Lan mà mãi chẳng được. Thế nhưng rồi mẹ cũng toại nguyện. Ngày con hình thành cũng là ngày bố hết đợt phép về thăm nhà (6/12/2005 - 1/3/2006). Kể chuyện có con mà ai cũng phải phì cười! Ấy là chuyện bố phải xin kéo dài thêm 2 tuần phép nữa thì mong ước của mẹ mới trở thành hiện thực. Bây giờ bố mẹ nghĩ lại, có lẽ 2 tuần đấy là khoảng thời gian ý nghĩa nhất trong cuộc đời của bố mẹ cho đến bây giờ.

Khó khăn thế mới có được con nên mang con trong bụng với mẹ là một thử thách lớn. Mẹ chẳng dám đi xe máy, không dám ngồi xôm, kiên quyết không ăn uống linh tinh, nhắm mắt nhắm mũi nuốt những thứ mà mẹ không hề muốn. Mẹ phải nghiêm ngặt tuân theo chế độ dưỡng thai mà bác sỹ đề ra. Nào là đi khám định kỳ, nào là uống thuốc bổ, thuốc trợ thai, nào là chịu

đau 3 tháng đầu để 2 ngày một lần ngồi yên cho bác sỹ tiêm thuốc. Rồi lại còn ăn uống nữa. Nào là trứng gà ngải cứu, cá chép hấp ngải cứu, trứng ngỗng, canh cua... Nghe thì sợng thật đấy nhưng với mẹ là một cực hình. Mà đâu chỉ riêng mẹ, cả nhà cũng vất vả vì con. Bố ở tận Hà Lan lúc nào cũng thấy sốt ruột, lo âu. Ông bà ngoại, Bác Lâm, bác Châu, chú Chiến, đến cả mấy cô chú hàng xóm nhiều khi cũng thành xe ôm bắt đắ dĩ! Chị Hoài An không dám ngồi lên lòng mẹ vì sợ làm con đau. Ông bà nội và 2 bác Thuận - Quý ở Nam Định cũng lo lắng không yên. Con phải biết ơn mọi người con nhé!

Rồi con cũng lớn dần. 8 tuần con bé bằng hạt đậu mà đã thấy đầu, thân. 11 tuần bằng quả nho mà đã thấy rõ cả chân, tay đang nghịch ngợm. Đến 22 tuần mẹ nhìn con qua màn hình siêu âm 4 chiều thì thấy con đã thực sự là 1 "con người" đúng nghĩa, mặc dù con mới chỉ nặng 400gr. Bố nhìn con như thế cũng thấy sung sướng rung rinh hết cả người! Còn cả nhà thì thở phào vì đã hết thời gian nguy hiểm.

Nhưng cũng chẳng được bao lâu thì lo lắng lại ập đến. 32 tuần mẹ đi khám thì bác sỹ bảo là rau bám thấp, có thể sinh non, mẹ nên sinh mổ, không nên sinh thường. Nghe mà sợ! Cả nhà lại phấp phỏm không yên trong sự lo lắng, đợi chờ. Thế rồi tuần 36, 38, 40 cứ thế trôi qua. Mẹ và con vẫn bình an vô sự. Bác sỹ dự đoán con được 2,8kg, 3,0kg rồi 3,3kg. Mẹ tranh thủ đi học các lớp tư vấn tiền sản, chăm chỉ tập thể dục trong nhà, bồi dưỡng sức khỏe và mua sắm đồ đạc để chuẩn bị đón con chào đời. Tuần thứ 41, mẹ chẳng dám đi khỏi nhà. Đi bệnh viện khám thì ông ngoại phải đưa đón. May mà ông nghỉ hưu đúng lúc (1/11/2006)! Bác sỹ thì nói, nếu 3 ngày nữa mà con không tự chui ra thì sẽ bắt con phải ra. Bác sỹ sợ nếu quá ngày thì con sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng mẹ tính rồi, con vẫn chưa quá ngày. Mẹ sẽ cố gắng để con được sinh ra bình thường như bao trẻ khác. Và ngày sinh con cũng đến...

2. Mẹ sinh con

Ngày con ra đời là một ngày bình thường. Nhưng trước đó 2 ngày thì lại là một ngày đặc biệt - 20/11, ngày Nhà giáo của bố mẹ và cũng là ngày sinh nhật mẹ theo lịch âm. Sáng mẹ đi khám, mọi sự vẫn bình thường. Tối đến, trời làm một cơn mưa đá kinh thiên động địa. Mất điện, mưa, gió. Cả nhà lo lắng con đòi ra lúc này. Nhưng con chưa đòi. Hôm sau, trời trở lại bình thường và con cũng rục rịch đòi ra. Nhưng mẹ vẫn chưa muốn đến bệnh viện. Mẹ sợ phải ở lại viện, sợ phải chứng kiến cảnh người khác la hét khi sinh em bé. Mẹ muốn chờ đến lúc không thể chờ được nữa.

Cả đêm 21/11 mẹ không ngủ, nằm đếm từng con co. Mẹ biết con sắp ra nhưng vẫn cố chờ cho trời sáng để ông bà ngoại và bà Lam có thể ngủ được một giấc trọn vẹn, phòng khi phải trực nếu đêm hôm sau mẹ mới sinh. 6h sáng ngày 22/11, mẹ quyết định đi viện. Mẹ tranh thủ ăn sáng, lau người thay quần áo, đến 7h thì bác Châu chở mẹ đến viện Việt Nhật trong khi trời tự nhiên chuyển gió lạnh. Mẹ nhập viện ngay sau đó. Mẹ thay bộ váy đẹp để sang bộ váy áo của bệnh viện. Bộ váy xấu khủng khiếp mà có lẽ trên đời này chỉ để dành cho các bà đẻ!

Bà ngoại và bà Lam chờ mẹ và con bên ngoài phòng đẻ. May sao bệnh viện cho phép mẹ có thể đi ra vào thoải mái. Cả buổi sáng mẹ cứ ra ra, vào vào, cười cười, nói nói, rồi tranh thủ ăn uống, đi lại, vệ ti và thở. Con đau chưa làm mẹ thấy sợ. Mãi đến 2h chiều mà mẹ mới mở được 2 phân. Bà ngoại lo quá, định nhờ bác sỹ can thiệp để mẹ có thể đẻ chỉ huy. Mẹ nửa muốn nửa không, đành bảo bà thôi chờ thêm lúc nữa vậy. Đến 4h thì con đau thực sự mới bắt đầu hành hạ. Mẹ quần quai trên giường, không thể đi đứng được nữa. Nhưng mẹ bắt mình phải tỉnh táo, không được la hét vì sợ mất sức. Mẹ nhắm mắt cố gắng tập trung vào việc thở những lúc con đau lên đến đỉnh điểm và cố gắng xả hơi giữa các cơn đau. Mẹ cố hướng suy nghĩ của mình đến điều được ghi trong sách "vượt qua từng cơn đau để đến gần với con hơn".

5h30 chiều thì mẹ được đưa vào phòng đẻ. Nhưng vẫn chưa phải lúc con ra. Mẹ nằm một mình, đối phó với những cơn co và những cơn rặn "mắc đẽ". Bác sỹ thì chưa sang đến phòng mẹ nằm vì mẹ vẫn chưa mở hết. Mẹ muốn rặn con ra lắm rồi mà chưa được phép. Đến 6h thì các bác sỹ vào. Đón con ra có 1 bác sỹ, 1 cô y tá, 1 cô điều dưỡng và bác Hằng (là em bác Hương hàng xóm nhà mình). Mẹ cũng chẳng nhớ được tên các cô, các bác ấy vì không còn tâm trí đâu mà để ý nữa. Mẹ chỉ muốn rặn mà thôi!!!

Rồi cũng đến lúc con chào đời! Phải đến 6 hay 7 hơi rặn gì đó thì mẹ mới đẩy được con chui ra. Đúng là lý thuyết mẹ nắm rất vững nhưng lúc thực hiện thì toàn làm ngược. May mà mẹ có sức nên có rặn thêm mấy hơi nữa mẹ vẫn làm được! Lúc con ra, con khóc, bao nhiêu đau đớn tự nhiên tan biến hết, một cảm giác khoan khoái đến kỳ lạ tràn ngập khắp cơ thể mẹ. Mẹ cố nhìn đồng hồ để ghi nhớ giờ phút con chui ra. 18 giờ 14 phút ngày 22 tháng 11 năm 2006, tức ngày 2 tháng 10 năm Bính Tuất. Mẹ cũng cố ngoái nhìn xuống dưới để xem con thế nào

nhưng chẳng thấy được, chỉ nghe tiếng khóc choe chóc của con. Chắc lúc đấy cô y tá đang lau chùi và ủ ấm cho con. Lúc sau thì bác Hằng bế con ra cho mẹ nhìn con. Mẹ nhìn con mà chẳng biết nói gì, chỉ thấy 2 khóe mắt ngân ngấn. Mẹ thấy con cứ là lạ thế nào!

2 tiếng sau 2 mẹ con mới được ra nằm phòng ngoài. Mọi người dường như đã chờ đợi từ lâu lắm. Mà con biết không? Biết bao nhiêu người chờ đón con ngoài hành lang bệnh viện: ông bà ngoại, bà Lam, ông bà Linh - Dy, ông bà Minh - Nhâm, bà Mười, 2 bác Lâm - Châu, chị Hoài An, cô chú Giang - Long và cả chú Chiến nữa. Xem lại băng video hôm ấy, thấy gia đình mình cứ như là đi họp chợ, vừa buồn cười mà cũng vừa cảm động! Bố thì cả ngày cứ như ngồi trên đống lửa, gọi điện về liên tục. Lúc mới từ phòng đẻ ra, nghe tiếng bố qua điện thoại hỏi mẹ hỏi con, mẹ thấy lúc ấy sao mà muốn khóc thế. Khóc vì mừng mẹ đã giới giang vượt cạn thành công, khóc vì bố con đã thành "bố của trẻ con" như bố mong từ lâu lắm rồi.

Trông con lúc mới đẻ ra hay lắm cơ! Con nặng 2,9kg. Khuôn mặt thì nhỏ, cằm thì nhọn hoắt, đầu thì lấm tóc nhưng tóc lại ngắn tũn đúng kiểu húi cua giống bố, lưng dài chân ngắn (kiểu này sau này dễ dài lưng tổn vải, lười nhác lắm đây), người bé nhưng tròn lẳn, mắt to, đen, giống hệt mắt bố với 2 lông mày cứ thích nhướn lên nhưng mắt phải lúc nào cũng bị chảy nước mắt sống (không rõ là do ảnh hưởng của nước ối hay tắc tuyến lệ), mũi con cao cũng giống bố nốt. Có lẽ mỗi cái miệng là còn hy vọng giống mẹ. Sau này bà ngoại bảo, con giống hệt bố từ đỉnh đầu đến gót chân, trừ mỗi chỗ cần giống thì lại chẳng thêm giống!

Bà ngoại đón con từ tay bác sỹ, con cứ mở mắt nhìn hau háu. Sang tay bà Nhâm con cũng không khóc, không ngủ. Pha cho con 30ml nước mật ong rồi sau đấy là 30ml sữa mà con ăn một

mạch hết sạch. Ai cũng phì cười cho là con sau này chắc "ăn thùng uống vại" lắm đây. Mãi phải đến một lúc sau con mới ngủ ngon lành trên tay bác Châu. Mẹ thì cứ đắm chìm trong sung sướng, cười cười nói nói với mọi người suốt, không thèm tranh thủ ngủ vì cứ nghĩ đến đêm tha hồ mà ngủ.

Đè đâu, cả đêm mẹ không ngủ vì đau vết thương và đau do co dạ con. Bà ngoại cũng trần trọc cả đêm phục vụ mẹ. Bà Nhâm cũng ở lại bệnh viện chăm sóc con không ngủ được tẹo nào. Đêm ấy con ngoan, chỉ ăn, ngủ, ị, đái một chút nhưng cứ phải ôm thì con mới chịu, nếu không là con lại khóc. Ngày hôm sau, mẹ cố chịu đau tập đi lại. Cũng may mẹ hồi sức nhanh. Nếu hôm đấy không phải ngày mùng 3 thì 2 mẹ con cũng đã xuất viện. Nhưng bà ngoại có kiêng có lành, quyết định hôm sau mùng 4 mới xuất viện. Đêm mùng 3 ở viện con bắt đầu quấy khóc, dỗ cũng không chịu nín. Đêm ấy bệnh viện đông, giường nào cũng kín cả. Nhưng các bạn con ngoan chịu ngủ, còn con thì hư lắm, khóc suốt thôi. Mẹ thì vẫn đau, nằm không ngủ được, mong trời sáng để được về nhà.

Đón con ra viện có ông bà ngoại, bà Lam, bác Lâm và chị Hoài An. Chị Hoài An thích thú lắm, cứ đòi lên viện đón con cho bằng được. Được giao nhiệm vụ là phụ trách cô Lý, chị nhiệt tình lắm, lúc nào cũng nắm tay mẹ để dắt mẹ đi. Chị đáng yêu ghê con nhỉ.

Ở nhà bác Châu chuẩn bị đón con với một lo hoa hồng vàng rực rỡ. Trước đó, bà ngoại đã dọn dẹp đâu vào đấy để 2 mẹ con được thoải mái ngay. Con về trên tay bà ngoại với một vết son trên trán và được 1 cái roi dâu và 1 con dao bảo vệ. Roi dâu là của cụ Liên hàng xóm bẻ cho con đấy. Chắc là vì thế nên khi về đến nhà là con ngủ một cách ngon lành, không quấy khóc như ở bệnh viện. Nhưng chỉ đến đêm là con bắt đầu khác. Chuối ngày vát vát bắt đầu!

3. Những ngày đầu tiên

2 ngày đầu tiên ở bệnh viện nên mọi sự chưa có gì phức tạp. Ngày thứ 3 trở đi mới là bắt đầu những thử thách. Mẹ chỉ chuẩn bị tâm lý sinh con mà chưa chuẩn bị tâm lý nuôi con. Mẹ bị stress nặng. Vì con hư quá!

Những trẻ khác lúc mới ra đời phần lớn là ngủ, giấc ngủ kéo dài chỉ ít cũng phải 2 tiếng đồng hồ. Nhưng con thì khác. Con ngủ giấc chỉ 30 phút, cả ngày chỉ 9 - 10 tiếng là cùng. Rồi con dậy, con khóc. Con lại ngủ ngày, chẳng thèm ngủ đêm. Mẹ phờ phạc vì vết thương còn đau, vì rối loạn nếp sống và vì chưa có tí kinh nghiệm nuôi con nào hết! Con khóc mẹ chỉ biết ôm con mà nựng nịu. Cho con ti thì chẳng có tí sữa nào. Đành phải cho con bú bình suốt tuần lễ đầu tiên.

Bú bình nên con ị táo. Ngày thứ 7 bú bình con không chịu ị. Mẹ và bà cứ chờ đợi. 10 tiếng, rồi 12 tiếng, rồi 1 ngày, đút đít mật ong mà vẫn chưa thấy con ị. Bình thường, lúc trong tháng thì con phải ị một ngày 5, 6 lần. Bà ngoại lo quá, chạy ra hiệu thuốc mua lọ thuốc xịt cho con, nhưng bác Hương lại bảo, mấy ngày chưa ị vẫn không có vấn đề gì hết, có đờn còn 7 ngày mới

thêm ị nữa là! Thế là mẹ gắng chờ, chưa xịt thuốc cho con (vả lại, nhìn cái ống xịt, tưởng tượng phải đút cả cái đoạn ống dài ấy vào cái lỗ đít bé tí của con, mẹ không dám!). 2 ngày sau con mới ị. Buổi sáng một bãi đại tướng, buổi chiều một bãi đại tá! Nhìn con ị mà thấy sung sướng làm sao!

4 ngày sau đẻ, sữa của mẹ mới về. Nhưng ít quá! Nhưng mẹ vẫn cho con bú. Con lại chỉ chịu ngậm một bên, một bên con kiên quyết không thèm ngậm. Thế là mẹ đành cho con bú một bên, còn một bên mẹ phải dùng dụng cụ vắt sữa. Tay mẹ vắt được khoảng 10 ngày thì đã cứng có chai, mỏi lắm nhưng rồi cũng quen.

Ngày thứ 3, tự nhiên da mặt con chuyển màu vàng, nhất là phía bên phải vùng thái dương chạy xuống đến má. Hôm đấy bác Quý lên chơi với con, bác bảo, đây là vàng da sinh lý, không có gì đáng lo. Quả thật, con chỉ bị vàng da một buổi sáng, buổi chiều đã thấy hết, da con dần dần trở nên trắng hồng rất dễ thương. Chỉ ghét mỗi điều là bình thường da con trắng hồng nhìn rất thích, nhưng khi con khóc hay vặn mình thì da đỏ lựng lên trông đến là ghét.

Con hư nên cả nhà vất vả theo con, nhất là bà ngoại. Ngày bà phục vụ cả nhà, đêm lại nằm cùng 2 mẹ con để thêm chút hơi ấm cho mẹ con đỡ phần rét buốt. Ông ngoại cũng thương 2 mẹ con lắm. Ông tranh thủ ngủ đêm để sáng dậy bế con cho mẹ ngủ. 2 bác Lâm - Châu tuy bận nhưng cũng tranh thủ lúc rảnh rỗi bế con cho mẹ nghỉ. Chị Hoài An cứ đi học về là lại đòi lên gác "thăm em". Cả nhà Nam Định thương con nhưng ở xa chẳng biết làm thế nào, chỉ gọi điện động viên mẹ con được thôi. Con được 5 ngày thì bà nội lên chơi với con. Bà cũng chiều con lắm. Ngày nào bà cũng sang nhà thăm con. Chỉ cách 1 buổi không lên thăm là bà nhớ con lắm rồi. Bố thì khỏi nói, giữa tuần gọi điện về liên tục, tranh thủ cả giữa lúc làm thí nghiệm để gọi hỏi

con, cuối tuần thì online và quay webcam để nhìn con được rõ. Ảnh của con thì bố mới nhận giờ trước, giờ sau đã thấy "quảng cáo" trên trang web riêng của bố rồi (www.dongchay.com).

Chăm con cũng lắm kỳ công. Ăn, ngủ, ỉa đái và cả tắm nữa. Ông bà ngoại suốt ngày đun nước rồi bê lên gác, đổ vào 1 cái xô đồ để cho nguội mà tắm cho con. Bà ngoại còn chịu khó hôm thì đun nước chè xanh, hôm thì nước lá canh giới, hôm lại là nước cỏ đắng để tắm cho con khỏi bị lạnh và ngứa. Lúc con tắm thì phải có sẵn sàng 1 cái máy sưởi, 1 cái máy hơi quần áo để lúc nào con cũng được ấm. Con đẻ mùa đông nên vất vả thế đấy.

15 ngày đầu thì bác Hương (nhà bà Tròn ông Hạnh) tắm cho con. Phải nhờ bác vì lúc ấy con còn chưa rụng rốn. Cả bà ngoại và mẹ đều sợ không dám tắm cho con vì mẹ thì chưa có kinh nghiệm, bà thì lâu rồi không tắm cho trẻ con (chị Hoài An 2 tuổi rưỡi rồi mà lị). Sau đấy thì bà ngoại tắm. Được 15 ngày nữa, tức là con chẵn 1 tháng, mẹ mới bắt đầu tắm cho con. Lần đầu tiên mẹ lóng ngóng lắm, cứ cầm chặt tay con làm con đau khóc ré lên. Sau rồi mẹ cũng quen dần, không muốn ai khác tắm cho con nữa. Ban đầu con cũng không thích tắm lắm đâu, hay khóc nhè kinh khủng. Sau rồi con mới thích, cứ vớt lên khỏi nước là con khóc. Lúc tắm cho con là lúc thấy con lớn dần. Cái người lúc đầu thả trong chậu tắm còn thấy rộng rãi, được 3 tháng là hoặc phải góc đầu, hoặc phải thòi chân. Cái đùi, cái tay lúc đầu nắm thấy mềm nhão, được 1 tháng đã thấy chắc tay. Quần áo thay đổi từ số 1, bỏ qua số 2 mà lên hẳn số 3. Mấy cái mũ thì có cái chưa đội lần nào đã chặt. Bím thì chắc phải dùng đến một núi! Mấy ngày đầu, một ngày thay những mười mấy lần! Về sau giảm dần nhưng cũng phải dùng 5 - 7 cái một ngày.

9 ngày rốn con mới rụng. Bà ngoại bảo đúng là con gái 9 vía! Cái cuống rốn rụng đi bà ngoại lấy sợi chỉ hồng buộc treo lên

đền cho con. Bà bảo như thế mới "sáng bụng sáng dạ"! Chẳng biết sau này con có được như thế không. Cái rốn còn lại thì bé tí tẹo, vệ sinh khó ơi là khó! Cả nhà mừng vì con gái có cái rốn xinh. Chẳng ngờ đến tháng thứ 2, con khóc nhiều quá, rốn lòi lên trông rõ là xấu, ấn vào lại còn kêu "phọp phọp" nữa chứ! Gọi điện về cho bà Tám ở Nghệ An thì bà bảo, đây là sa ruột rốn, không cần chữa, đến 1 tuổi sẽ hết thôi. May làm sao đến hết tháng thứ 3 thì con ít khóc, rốn xẹp lại nhưng chẳng còn xinh như lúc đầu nữa. Con thấy tác hại của khóc chưa?

Nhưng không phải lúc nào con khóc cũng là xấu. Mấy ngày đầu con khóc suốt, chắc là vì khó chịu khi phải thay đổi môi trường từ trong bụng mẹ ấm áp ra ngoài không khí giá lạnh. Ăn con khóc, ngủ con khóc, ỉa đái con khóc, mà chẳng làm sao tự nhiên con cũng khóc! Những cái khóc ấy dần dần mẹ cũng quen và đoán biết được. Nhưng cái khóc gất ngủ của con mới đáng ghét chứ! Nó cứ choe chóc inh cả tai. Lúc đấy phải gọi là gào chứ không phải khóc. Nó lại vào buổi đêm nữa nên hàng xóm cũng điếc tai, mất ngủ vì con. Những lúc như thế là phải cho con bú, nếu không thì phải kiểm tra bím xem có ỉa đái gì không mà thay (có khi chỉ đánh rắm ra tí chút mà con đã gào tướng lên rồi - mà con thì rắm rít tí mù lăm cơ), con không chịu thì phải ôm con lên nựng, không được nữa thì phải ra khỏi giường đi dạo (có khi hàng tiếng đồng hồ), đến thế mà vẫn không được thì đành chịu để con khóc chán thì thôi vậy. Những lúc như thế mẹ nản lắm, cứ nghĩ sao mà khổ thế, có khi sợ không dám sinh thêm em cho con nữa. Lúc ấy mẹ cũng mong có bố ở nhà ghê! Bố mà ở nhà ít nhiều cũng đỡ dần được mẹ, chí ít cũng giải tỏa được về mặt tinh thần. Sau này con cứ bắt đền bố nhiều nhiều vào!

Những ngày đầu tiên của con là như thế. Những vui sướng ban đầu nhanh chóng nhường chỗ cho những lo lắng, vất vả, những đêm thức trắng và những ngày bận rộn. Con lớn dần theo từng tháng và tình cảm của con và gia đình cũng ngày càng gắn bó.

4. Tên của con

Con được 10 ngày tuổi thì ông ngoại làm giấy khai sinh cho con. Bố đặt cho con cái tên rõ là điệu đà: Nguyễn Trà My. Một cái tên nghe nhẹ nhàng, yêu yêu.

Cái tên con được chọn lựa rất là kỹ càng. Bố và mẹ đã dự định tên con ngay từ khi con mới 4 tháng trong bụng. Lúc đấy, nào sách báo, nào Internet, nào tham khảo thực tế, nào ý kiến của mọi người, bao nhiêu là tên được đưa ra để lựa chọn. Ban đầu, bố thích tên là Hương Ly để có mẹ Lý con Ly nhưng bác Quý bảo, sau này nó "ly hương" thì làm sao. Thế là thôi. Mẹ thì thích nhiều tên lắm nhưng thích nhất là Ban Mai, Linh Sa, Thảo Nguyên hay Bình An. Nhưng tên Ban Mai với ý nghĩa một ngày mai tươi sáng thì bà ngoại không thích, bà bảo bà chẳng thấy ai tên Mai mà sướng cả. Tên Linh Sa - hạt cát nhỏ lung linh, rất gần với nghề chuyên môn của bố mẹ nhưng bố con không ưng tên "Sa", nghe nó cứ "sa sút" thế nào ấy. Tên Nguyên để sau này nếu có em trai thì đặt tên là Bình Nguyên hay Khôi Nguyên thì bố con lại không thích. Còn Bình An với ý nghĩa là ghép tên 2 quê hương Yên Bình và Thanh An nhưng bố con chúa ghét cái kiểu đặt tên này. Ông nội thì thích tên Thanh Thúy hay Thanh Trà để có tên đệm Thanh giống bố, nhưng bố con lại không duyệt. Ông ngoại thì bảo, hay là đặt tên là Hà Lan để nhớ lúc con sinh ra bố con đang ở Hà Lan nhưng đặt tên kiểu đấy bố con cũng không ưa. Qua bao nhiêu lần tranh luận, cuối cùng cái tên Trà My mới được duyệt. Lúc công bố tên con mới biết, hóa ra tên này bác Lâm định đặt cho chị Hoài An lúc trước nhưng tên của chị do ông nội (tức là ông ngoại con) đặt thấy hay lắm rồi nên bây giờ mới có tên "phần" cho con đấy!

5. Con 1 tháng tuổi

(cân nặng ~ 4,6kg)

1 tháng tuổi đầu tiên của con là 1 tháng của đứa trẻ "vô tri vô giác" theo cách nói đùa của bố. Con chỉ biết ăn, ngủ, ỉa, đái, nôn trớ và khóc. Những nụ cười của con vẫn còn vô nghĩa lắm. Cười của bà mẹ dạy. Bà mẹ hay dạy con trong lúc ngủ. Lúc đấy nhìn con cười, méo, hờn, méo miệng, dướn mày, nhăn mặt trông đáng yêu lắm cơ. Nhưng cái cười con chẳng thêm áp dụng, toàn thực hành cái khóc cái hờn thôi.

"Vô tri vô giác" thế nhưng 1 tháng đầu của con là 1 tháng mà con phải chống chọi với bao nhiêu thứ mới mẹ nhưng khắc nghiệt của cuộc sống bên ngoài bụng mẹ. Con phải tự thở bằng mũi, tự ăn bằng miệng chứ không phải bánh nhau và cuống rốn "thờ" hộ, "ăn" hộ cho con nữa. Con phải chịu đựng thời tiết dưới 20⁰C (có lúc nhiệt độ xuống chỉ còn 11⁰C với cái rét cắt da cắt thịt) mà khi còn trong bụng mẹ lúc nào con cũng được nằm trong nước ối ấm áp. Con lại còn phải chịu giờ tay giờ đùi để bác Thái tiêm phòng cho đau điếng. May làm sao con của bố mẹ có sức khỏe (trộm vía!) nên mọi sự cũng được bình an. Chẳng giống như cu Tường Minh con cô Hồng Hà đẻ cùng ngày với con, mới 1 tháng mà đã mấy lần đi khám vì viêm mũi, viêm họng.

Tháng này con hay vặn mình lắm. Bé trên tay hay nằm trên giường, con cứ vặn vẹo lung tung. Lúc đấy, cái lưng thì cong lên, cái chân bình thường hay co lại thì cứ gập vào trong bụng, hai tay lúc ngủ hay giờ lên đầu (như kiểu đầu hàng) thì cũng co gập vào người, mặt mũi thì đỏ gay đỏ gắt. Nhìn đến là tội! Bà

ngoại thì bảo, có khi tại lông người con nhiều nên ngứa, định tắm bằng lá mơ cho con. Nhưng bác Hương kiểm tra thì thấy con bình thường, không cần thiết phải làm như vậy. Sau này mẹ hỏi nhiều người thì họ bảo đứa trẻ nào cũng thế cả. Có lẽ vì đây là giai đoạn phát triển nhanh nhất của đời người nên con lớn nhanh, cơ thể phát triển, con phải vụn vẹo cho đỡ "ngứa xương"!

Ngày con tròn 1 tháng tuổi, cả nhà định làm lễ mừng chẵn tháng cho con. Nhưng rồi mẹ nghĩ, nhà nội con thì ở Nam Định, bố con lại đang còn đi học xa, mẹ thì vẫn chưa hết kiêng cử, ông bà ngoại thì suốt ngày vất vả, bác Lâm - Châu thì bận tới mất tới mũi nên mẹ quyết định không làm cỗ bàn gì nữa. Sau này bố về, bố mẹ hứa sẽ làm sinh nhật bù cho con! Tuy vậy, các bác và ông bà hàng xóm, các ông bà chú bác 2 nhà nội ngoại, các bác, các cô chú trên cơ quan bố mẹ đều đến chia vui mừng con đầy tháng. Các bà, các bác nhà ông bà nội ở Sài Gòn và Nam Định, nhân đám cưới chú Hải nhà ông bà Minh Nhâm cũng đến thăm và mừng cho con.

Ở nhà không làm lễ mừng chẵn tháng cho con nhưng ở Hà Lan thì khác, bố vẫn quyết định tổ chức party mừng cho con. Đến cơ quan, theo đúng phong tục Hà Lan, bố mua bánh truyền thống đến mời bạn bè đồng nghiệp. Ở nhà, bố và các bác bên ấy làm party mừng con 1 tháng tuổi. Bạn bè của bố đều nhiệt tình hưởng ứng, lại mua cho con nhiều quà, nhiều quần áo đẹp. Chỉ tiếc là quà của mọi người bố không thể gửi về cho con sớm được nên nhiều cái con chưa dùng đã bị chật, mẹ đành gấp lại cất đi làm kỷ niệm.

Tháng đầu tiên con thì hư, mẹ thì vất vả vì chưa quen, nghe mọi người an ủi "ra tháng sẽ khác", mẹ đếm từng ngày mong cho tháng thứ nhất qua mau. Nhưng nghe chừng tình hình sang tháng thứ 2 cũng chưa khả quan gì.

6. Con 2 tháng tuổi

(cân nặng ~ 5,7kg)

Quả thật, sang tháng thứ 2 con vẫn chưa ngoan lên tẹo nào. Giấc ngủ thì lung tung, giấc dài giấc ngắn, chẳng có nề nếp thì sát! Ăn uống vì thế cũng lộn xộn theo. Khóc thì gất gỏng kinh khủng, dỗ mãi không chịu nín. Cả tháng mà chỉ có 5 đêm mẹ được ngủ đủ 6 tiếng, còn lại là những giấc ngắn theo con, thậm chí có đêm cả mẹ và bà thức trắng với con vì con khó ngủ. Tuy vậy, con dường như cũng đã ý thức được ngày và đêm. Mỗi tối là con lấy ngày làm đêm và ngược lại, lấy đêm làm ngày. Ban ngày con ngủ ngoan, không khóc. Nhưng cứ đến 10 - 11 giờ đêm là con bắt đầu thay đổi. Ban đầu là khóc ri rí, rầm rứt, sau tăng dần là khóc thét, cái mồm cứ ngoác ra, cái mặt thì đỏ phùng phùng, cái người thì ưỡn ra cứng đơ đơ, dỗ thế nào cũng

không thềm nín. Chỉ đến khi con thấy mệt, tìm ti thì lúc ấy con mới chịu bú rồi ngủ. Bà ngoại bảo, có khi con thích sinh hoạt theo giờ giấc của bố ở Hà Lan cũng nên (2 nước chênh nhau 6 tiếng).

Tháng này con vẫn chưa hết vắn vẹo nhưng cũng đã đỡ hơn nhiều. Con bú đã bắt đầu nhiều lên. Bà ngoại vẫn duy trì cho mẹ chế độ ăn giàu chất tạo sữa (cháo móng giò, gà tần, đu đủ,...) nên cũng đủ sữa cho con bú, không phải bú sữa ngoài. Con vẫn được tắm hàng ngày mặc dù tháng này là tháng cực kỳ rét mướt. Tháng này con hay bị nôn trớ hơn. Có hôm cả ngày phải thay những 4 lần quần áo. Giữa tháng con bắt đầu biết hóng chuyện với ông bà và mẹ. Con thích nghe mẹ hát ru nhưng không thích nghe nhạc từ đĩa. Con cũng bắt đầu được xuống nhà dưới (lúc trong tháng, 2 mẹ con phải ở lý trên gác, không được xuống dưới nhà). Xuống được vài hôm mà con đã biết phân biệt nhà trên nhà dưới. Con thích ở dưới nhà hơn vì đông người, vì con còn được hóng hớt với "bạn quạt trần". Đến tối phải lên gác là con mè nheo đủ chuyện.

Bố vẫn đều đặn gọi điện về thăm con. Cuối tuần, bố mẹ đều online để cho bố được nhìn thấy và nói chuyện với con. Mẹ phải mang cả webcam và headphone để ngay cạnh giường cho bố dễ dàng trông thấy con. Có những hôm, mẹ online cả đêm để bố có thể "xem" con ngủ thế nào nhưng bố không dám, sợ làm mất giấc ngủ của cả mẹ và con. Có hôm bố còn "chỉ đạo" cả mẹ không được vừa thay bím vừa xi con ị vì sợ lạnh hay phải kiểm tra nước tắm không được để nóng quá làm con bị đỏ da. Bố thương con lắm nhưng ở xa chẳng biết làm thế nào, lúc nào cũng mong vào mạng để nhìn ngắm con, để được nghe con khóc. Tội nghiệp bố ghê, thấy con mà chẳng được sờ, được bế, được hôn hít cái cục máu mủ của bố. Khi nào về chắc bố sẽ đên con xứng đáng lắm đây, cái "chim cụt", cái con gái "diệu", cái "gâu gâu cạc cạc", cái My "cún" của bố nhỉ!

7. Con 3 tháng tuổi

(cân nặng ~ 6,4kg)

Ngày 26/1/2007 (8/12/ẤL). Sau một hôm con hơi "tây tây" vì tiêm phòng mũi tổng hợp thứ nhất, 2 mẹ con được 2 bác Thuận - Quý và anh Dũng đón về Nam Định chơi và ăn Tết. Ông bà nội định đón con về từ trước, dịp đám cưới chú Hải nhà ông Minh, lúc con mới được hơn 1 tháng tuổi nhưng vì con còn nhỏ quá, con lại cần tiêm phòng cẩn thận nên đành hoãn lại, đợi con được 2 tháng mới về. Trước khi về, mẹ đã chuẩn bị linh tinh bao nhiêu là đồ mà chủ yếu là đồ phục vụ con. Mẹ mang cả chậu tắm, máy sưởi, màn chụp, cả thùng bím to tướng lẫn túi quần áo ấm to đùng, kể cả cái xác xô yêu thích mà chị Hoài An mua cho con nữa! Cứ như là chuyển nhà ấy!

Về Nam Định mẹ chỉ sợ con vẫn còn hư, quấy quá ông bà nội và 2 bác. Nhưng may mắn làm sao, con tự nhiên thay đổi hẳn (trộm vía)! Mất mỗi một hôm đầu, còn lại suốt thời gian ở Nam Định con đều ngủ đêm rất ngoan. Cả đêm con đều ngủ được 8 - 10 tiếng, con chỉ dậy 1 - 2 lần để bú rồi ngoan ngoan ngủ tiếp. Chỉ có điều là ngủ muộn (có đêm phải 1 giờ sáng con mới ngủ), dậy muộn (có ngày phải 11 giờ mới thềm dậy!). Ban ngày thì

cứ thức 1 tiếng, con lại ngủ được gần 1 tiếng. Một ngày vài giấc ngắn như vậy. Con cũng không hay khóc gất gỏng như trước nữa trừ những hôm đổi gió mà thôi (đâu 2 hay 3 lần gì đó). Đúng là như bà ngoại nói, con về nhà nội, là ruột rà của con, con sẽ khác!

Con rất thích "nói chuyện" với mọi người, nhất là ông nội, bác Thuận và anh Dũng (nói chung là "đàn ông con trai"!). Con đã biết nói chuyện ầu ầu, đã biết cười thật tươi khi mọi người hỏi, không ngu ngơ như trước nữa. Nhiều lúc hứng chí, con còn cười răng rắc. Con cũng đã biết nhìn theo, biết ngóng và biết "gọi" mẹ lúc muốn. Sáng dậy con thích tập thể dục. Tối đến con thích vừa nằm vừa tu ti để dễ ngủ. Lúc muốn, con đòi nằm ghé hay nằm xe nô cho dễ chịu (thích nằm đến bẹp cả đầu!). Con còn thích mút tay cho đỡ cơn ghìen bú. Con lớn hẳn lên rồi!

Cả nhà đều chiều 2 mẹ con mình. Bà nội và bác Quý thì kiên cữ cho mẹ rất cẩn thận. Bà còn đun cả nước sôi để nguội cho mẹ tắm, cho mẹ ăn những thức ăn lành. Ông nội thì chuyên giặt giũ cho con. Ban đầu ông còn định nhường giường ông cho mẹ con mình để ông ra nằm ngoài phòng bếp. May mà khuyên được ông để 2 mẹ con lên phòng bà Thanh không thì tội nghiệp ông. Bác Thuận thì phải giảm bớt hút thuốc vốn là sở thích của bác, lúc hút hoặc là phải ra ngoài sân ngồi, hoặc phải chạy xuống dưới phòng bếp để không làm ảnh hưởng đến con (tiếc là bác không bỏ quách đi cho rồi!). Bác Quý hay phụ mẹ tắm cho con. Hôm con bị cảm do trời nổi gió đông, bác còn đánh gió cho con bằng 1 quả trứng và 1 đồng bạc rất hiệu nghiệm. Anh Dũng và chị Thủy thích chơi với con lắm. Anh chị vừa chơi lại vừa còn tranh thủ thơm lầy thơm để 2 cái má phình phính của con nữa! Cũng vì thế mà anh Dũng tự nhiên sạch sẽ hẳn lên (vì mẹ yêu cầu muốn chơi với con là anh phải rửa tay, rửa mặt sạch sẽ). Chị Thủy thì lúc nào cũng yêu em, thích tắm rửa, tập thể dục cho em. Chỉ mỗi tội là chị hơi bị "ghen". Bà và mẹ chị mà

bé em là chị không thích đâu, phải yêu chị trước cơ. Chị mới 4 tuổi thôi mà!

Về nhà con cũng có thêm nhiều "bạn". Ngoài "bạn" quạt trần, con còn thích thêm "bạn" cửa sổ, ti vi, cây đào Tết, cái chuông gió có con chó vàng, toàn là "bạn" không có "mòm" mà cứ thích "nói chuyện". Ấy là chị Thủy bảo thế! Chị đâu biết rằng con của mẹ bắt đầu lớn, thích nhìn ngắm, tìm hiểu thế giới xung quanh. Mẹ biết thế nên nhiều lúc tháo bao tay cho con làm quen với đôi tay của mình, nhưng con lại hay quơ quào lên mặt nên mẹ lại phải đeo vào.

Tháng này có Tết nên không khí rất vui. Bác Thuận năm nay có Trà My về nên thay đổi, không chơi Tết bằng quất nữa mà thay vào đó là một cành đào phai rất đẹp. Lúc đầu cành đào chỉ giống cành củi khô nhưng đúng đến Tết thì nở hoa nảy lộc trông rất sướng mắt. Bác Quý còn trang trí thêm mấy bình hoa tươi trong nhà ngoài sân làm ai bước vào nhà cũng thấy ngập tràn khí Tết. Ông bà ngoại và 2 bác Lâm - Châu thỉnh thoảng lại gọi điện hỏi thăm, chúc mừng năm mới. Mọi người đến chơi Tết đông vui, không quên phân lì xì cho Dũng, Thủy và cả con nữa. Có mỗi một điều đáng tiếc là bố Hoàn của con chỉ được đón Tết qua webcam, làm đêm giao thừa không khí tự nhiên buồn hẳn, không vui vẻ như mấy năm trước. Chẳng biết Tết năm sau bố có về được không. Bố về cả nhà mới đầy đủ, mới vui được.

Hết Tết là 2 mẹ con lại lên đường ra Hà Nội. Cả nhà nhân đây cũng lên Hà Nội một chuyến, vừa là đưa chân 2 mẹ con, vừa lên thăm bà cố, vừa xem nhà mới ông bà Minh Nhâm. Không biết có phải là sắp tạm biệt ông bà nội không mà mấy ngày sắp đi Hà Nội, con tự nhiên đăm đăm, hay quấy khóc trước khi ngủ. Hay là con lại thay đổi, lại sang một chu kỳ mới chăng?

8. Chuyến du xuân đầu tiên

Chủ nhật, 25/2/2007, mừng 9 Tết, chuyến du xuân đầu tiên, con với mẹ, cả nhà nội, bà Thanh và bác Yến đi lên Hà Nội trên xe ô tô 15 chỗ ngồi. Buổi sáng con dậy sớm lắm. Chưa đến 7 giờ mà mẹ con đã quần áo, mũ mảo, ăn uống sẵn sàng. Chả bù hôm trước, cả nhà cứ lo chẳng biết con có chịu dậy sớm để 8 giờ sáng xuất phát được không. Trông con rất xinh trong bộ quần yếm hồng mà cô Phương (em họ của bố) mua tặng. Lên xe con không chịu ngủ tiếp, cứ háng hót nói chuyện với bác Quý và bác Yến, mãi sau mới thiu thiu ngủ được nửa tiếng mà thôi.

Lên đến nhà Hà Nội, việc đầu tiên là cả nhà đi thăm bà cố và nhà mới của ông Minh bà Nhâm. Nhà mới của ông bà đẹp lắm. Ông bà biết từ trước nên chuẩn bị rất chu đáo. Bà cố thấy mọi người lên, bà vui lắm. Bà cố thấy con còn bé, giống hệt bố Hoàn, bà bảo mẹ Lý giỏi, con mà không giống bố thì mẹ Lý "liệu hồn" với bố Hoàn thôi. Ông Minh thì cẩn thận, lấy máy ảnh, máy quay phim quay hết cả nhà. Bà Nhâm hôm ấy vẫn còn đau sau trận ngã xe máy lúc chuyển nhà mới trước Tết, bà đi lại còn chưa vững hoàn toàn nhưng vẫn ngồi chơi với con cả buổi. Chú Hải cô Liên làm nhiệm vụ chuẩn bị bữa trưa, có chú Sơn, chị Huyền phụ giúp. Lúc sau lại có thêm cả bác Yến và bác Quý phụ nữa nên bữa trưa rất thịnh soạn, nóng sốt cho mọi người. Anh Dũng, chị Thủy thì cứ mãi mê vào điện tử với cái màn hình Plasma to đùng. Còn con thì chịu chơi nhưng cứ cần nhằn không chịu ngủ. Chắc tại hôm ấy con lạ nhà, lạ đông người nữa nên con khó chịu, quấy quá không thôi.

Đến chiều thì ô tô về đến nhà ngoại. Ông bà ngoại lúc ấy cũng vừa từ Nghệ An ra. Cả nhà nội chỉ chơi được một lúc là lại lên đường quay trở về Nam Định. Tối hôm ấy, nhà ngoại mình lại có tiệc vừa mừng sinh nhật chị Hoài An 3 tuổi, vừa tiễn ông ngoại hôm sau bay vào Nam làm việc. Thế là nhà mình lại đông người, con lại khó chịu, khóc lóc mãi không chịu chơi. Đến tận 12 giờ đêm con mới ngủ được giấc ngon lành. Hôm sau ông ngoại tạm biệt cả nhà để vào TP.HCM làm việc. Con dậy sớm tiễn ông ngoại ra taxi. Trước khi đi ông lại lì xì cho con lần nữa. Ông có vẻ lưu luyến con lắm, chắc phải đến tận hè ông cháu mới gặp lại nhau mà!

9. Trận ốm đầu tiên

Thứ Sáu, 2/3/2007. Con bị sốt cao.

Nếu không kể 2 cơn nóng sơ sơ hồi con tiêm phòng mũi tổng hợp lần 1 và lần thay đổi thời tiết ở Nam Định thì đây là trận ốm thực sự đầu tiên của con.

Vừa ở Nam Định lên được 2 ngày, con được tiêm phòng mũi tổng hợp lần 2. Bà ngoại và mẹ chuẩn bị tinh thần con sẽ bị sốt sơ sơ trong vòng 48 tiếng sau tiêm giống như khi tiêm lần thứ nhất. Nhưng rồi 24 tiếng, rồi 48 tiếng trôi qua mà con không có biểu hiện gì, vẫn ăn ngủ bình thường, vẫn chơi ngoan không quấy. Cứ tưởng là lần này tiêm con đã quen, không bị làm sao. Ngờ đâu, đến 5 giờ chiều ngày thứ 3 sau tiêm, con bắt đầu hâm hấp nóng, không đổ mồ hôi, lại còn ho và mũi đặc nữa. Mẹ nghĩ chắc là do ảnh hưởng của tiêm phòng giống lần trước, chắc chỉ

vài tiếng là khỏi. Mẹ liền lấy trứng luộc và cái lắc bạc bác Châu mua cho con để đánh gió theo cách mà bác Quý từng làm. Con gái có vẻ thích đánh gió lắm, cứ nằm yên mặc mẹ xoa bóp khắp người. Đánh gió xong, cái lắc bạc mới toanh đổi màu đen sì. Nhìn thấy thế ai cũng nghĩ chắc là con sẽ đỡ. Nhưng mồ hôi chỉ toát ra được dầm dấp, con mát được một lúc thì lại nóng trở lại.

Đến 8 giờ tối thì con sốt cao, bắt đầu quấy khóc. 10 giờ, mẹ và bà cặp nhiệt độ cho con thì nhiệt kế chỉ 37⁰7. Con ho và nhầy mũi nhiều, thóp phồng, sau gáy lấm tẩm nốt đỏ, biểu hiện giống hết mấy bệnh mà con tiêm phòng nhưng ở mức độ nhẹ. Con quấy khóc, không ngủ được, khác hẳn lần nóng trước. Mẹ và bà bắt đầu lo lắng. Sáng hôm sau cặp lại nhiệt độ thì đã 38⁰3. Mẹ sốt ruột gọi điện hỏi han nhiều nơi. Mẹ nửa muốn đưa con lên bệnh viện vì lúc đó con sốt cao, nằm xuôi xị không ngủ, nửa lại không muốn vì lúc ấy lại đang có dịch thủy đậu và viêm phổi, mẹ sợ đưa con lên viện lại lây những bệnh ấy thì nguy. May làm sao cô Hồng Hà mách cho mẹ địa chỉ của bác sỹ Dũng làm ở khoa nhi bệnh viện Việt Nhật, nhà ở ngay bên làng Tám gần nhà mình. 11 giờ, mẹ liền nhờ bác Lâm đèo sang nhà bác sỹ, nhờ ông khám hộ cho con. Ông khám cho con kỹ lắm, khám đi rồi khám lại, cân nhắc mãi rồi ông mới kê đơn thuốc cho con, thuốc tiêu đờm, thuốc hạ sốt và cả thuốc kháng sinh nữa. Nghe đến kháng sinh là mẹ thấy lo rồi, không muốn cho con uống tẹo nào. Nhưng bác sỹ đã suy nghĩ mãi rồi mới kê thuốc ấy, mẹ cũng đành phải nghe theo lời ông, tán thuốc cho con uống.

2h chiều con uống thuốc, đến 3h con mới toát mồ hôi, hạ sốt và ngủ được một lúc. Nhưng chỉ 1 tiếng sau là con sốt lại, người cứ hâm hấp nóng, chân tay cứ xuôi lơ. Nhưng cũng may là con còn chịu bú, chịu uống nhiều nước nên thần sắc cũng không đến nỗi nào. 8 giờ tối mẹ lại cặp sốt cho con. Nhiệt kế chỉ 38⁰8. Mẹ lại cho con uống hạ sốt lần 2. Lần này chỉ sau 15 phút là con đã toát mồ hôi. Nhưng cũng chỉ 1 tiếng sau là con lại nóng trở lại,

nóng đến sốt ruột. Mẹ và bà chờ đến 12 giờ đêm để đủ thời gian giãn cách giữa các đợt thuốc. Nhiệt độ con lúc này là 38⁰7. Bà lại pha thuốc hạ sốt để cho con uống. Con uống xong thì bị trở ra hết. Bà chờ 15 phút sau pha lại thuốc. Nhưng tự nhiên mẹ thấy con bắt đầu dâm dấp mồ hôi, thờ cũng nhẹ nhàng hơn. Thế là thôi không uống thuốc nữa. Từ lúc ấy là con hạ nhiệt độ, nhanh đến không ngờ. Có lúc người con cứ lạnh toát. Mẹ phải lấy khăn khô lau người, lau trán cho con liên tục và lấy quần áo mới thay cho con phòng con bị cảm lạnh do mồ hôi. Đến 2 giờ sáng là con gần như bình thường. Người ấm áp trở lại, hít thở nhẹ nhàng, mũi đôi lúc chỉ hơi khẹt khẹt một chút. Con ngủ ngoan ngoãn cho đến sáng.

Hôm sau là con đã hết sốt nhưng con vẫn còn mệt, không linh hoạt như bình thường. Mẹ gọi điện hỏi bác sỹ xem có phải đưa con đi khám lại hay không. Bác sỹ không yêu cầu đưa con đi nhưng lại yêu cầu phải cho con uống hết một đợt kháng sinh từ 3 ÷ 5 ngày để con không bị nhờn thuốc. Thế là mặc dù đã hết sốt nhưng mẹ vẫn phải đều đặn ngày 2 lần cho con uống thuốc kháng sinh và tiêu đờm. Hết 4 ngày là mẹ dừng, không cho con uống nữa. Khổ thân con thế đấy. Không biết sau này thuốc kháng sinh có ảnh hưởng đến sức khỏe và nhan sắc của con không vì thời của mẹ, ai lúc nhỏ phải uống kháng sinh là khi lớn lên, hàm răng đều bị hỏng hết.

Đợt ốm này con chỉ bị có 2 ngày thôi nhưng đây lại là thử thách khó khăn đầu tiên đối với mẹ. Bây giờ mẹ mới cảm nhận rõ rệt cái cảm giác của người mẹ khi con ốm, nào là lo lắng, sốt ruột, thậm chí là hoang mang, không biết nghe lời ai khi mà ai nói thấy cũng có lý. Từ bây giờ, mẹ phải chuẩn bị tinh thần để đối phó với nhiều trận ốm thế này nữa, lúc con tiêm phòng, lúc trái gió trở trời, lúc con biết lẫy, biết bò, biết mọc răng,... Mẹ chỉ hy vọng là con của mẹ đủ sức khỏe để 2 mẹ con mình dễ dàng vượt qua những lúc ấy, con nhé!

10. Mẹ đi làm

Thứ Hai, 12/3/2007. Mẹ đi làm.

Mẹ đi làm sớm hơn 2 tuần. Mẹ chẳng muốn đi làm sớm hơn như thế đâu nhưng vì môn học mẹ dạy bắt đầu đúng thời điểm này. Và lại, khi mẹ mang bầu, cơ quan mẹ đã tạo điều kiện cho mẹ nghỉ ngơi sớm đến mấy tháng rồi. Vì thế, mẹ đi dạy sớm cũng phải thôi.

Ngày đầu tiên mẹ đi làm ai cũng thấy lo lắng lắm. Mẹ đã quen cả ngày bên cạnh con, không biết thời gian mẹ vắng nhà, con ăn uống, ngủ nghỉ ra sao đây. Bà ngoại lo không biết con mà khóc quấy thì đỡ dành kiêu gì. Bà nội lại lo không biết một mình bà ngoại xoay xở ra làm sao. May mà mọi sự cũng êm đẹp (trộm vía!). Trước khi đi làm, mẹ vắt sữa để ở nhà cho con. Vắt mãi cũng chỉ được 80ml. Ở nhà con ngoan, không quấy, chịu ăn sữa bằng thìa chứ không ăn bằng bình. Cũng may có thêm gì Thắng trông con (mẹ với gì là chị em con cô con cậu). Trước đó, bà ngoại tìm người giúp việc mãi không được, may mà gì chịu ra Hà Nội, vừa đỡ đàn giúp đỡ mẹ, vừa tranh thủ ôn thi Đại học thêm một năm nữa. Con với gì hợp nhau lắm. Lúc con khóc gất ngủ, con chịu để gì bế đong đưa một lúc là ngoan ngoãn ngủ ngay (với mẹ, có khi con bắt nạt đến nửa tiếng đồng hồ mới chịu ngủ!). Mẹ đi làm về, con nũng nịu đòi ti, không tỏ ra hờn dỗi gì cả. Con gái ngoan cho mẹ đi làm thế đấy!

11. Con 4 tháng tuổi

(dài ~ 60cm, nặng ~ 7,0kg)

Tháng này xảy ra biết bao sự kiện đối với con. Đó là chuyến du xuân đầu tiên từ Nam Định lên Hà Nội, là trận ốm đầu tiên con đã phải dùng đến kháng sinh, là thời điểm mẹ phải đi làm 1 tuần 4 buổi, là ngày con biết cong lưng tập lẫy nhưng phải giúp thì con mới nằm úp được, là buổi sáng đầu tiên bà ngoại bế con ra ngõ đi dạo, là bát nước cháo sữa đầu tiên con thử ăn thay sữa mẹ, là cách con bày tỏ quen lạ qua những trận khóc gào. Con ngày càng rắc rối nhưng cũng ngày càng đáng yêu với mọi người.

Trong tháng này con ngoan lên trông thấy. Ban ngày con chịu chơi. Ban đêm con chịu ngủ. Con chỉ gất gông lúc buồn ngủ thôi (nhưng điệu gất ngủ của con thì vẫn khó chịu lắm, đầu tháng thì còn ừ ừ, cuối tháng thì con dùng hết sức bình sinh mà gào tướng chùng rít cả họng). Mẹ đi làm, con ở nhà không quấy quá bà và gì Thắng nhiều. 2 tuần đầu con chưa phân biệt được lúc mẹ ở nhà và lúc mẹ vắng nhà. Nhưng đến tuần thứ 3 thì con bắt đầu biết theo mẹ. Lúc mẹ đi con biết nhìn theo, lúc mẹ về con biết mừng đòi ti mẹ. Mẹ về mà lại đi tiếp, không chịu bế con là con gào khóc đến đỏ cả mắt mũi.

Mẹ đi làm nên con cũng được bà ngoại bắt đầu tập cho ăn dặm. Bữa ăn đầu tiên của con vào đúng ngày con tròn 4 tháng tuổi là nước cháo loãng pha sữa. Bà nấu nước cháo từ gạo tẻ, gạo nếp, đậu xanh và một ít cà rốt. Bà chắt một chút nước rồi pha với sữa cho con ăn. Cứ tưởng khó ăn thế thì con sẽ không thích nhưng con ăn một lúc cũng được gần 40ml. Con dễ ăn thế nên từ hôm sau, mỗi ngày bà cho con ăn 1 bữa ăn dặm ngoài. Ban đầu chỉ là nước cháo loãng. Mấy ngày sau cũng là nước cháo nhưng đặc hơn và rau củ trong cháo cũng phong phú hơn. Con làm quen với thức ăn mới nhanh hơn là mọi người tưởng.

Tháng này trời còn rét nhưng cũng đỡ hơn nhiều. Quần áo vì thế cũng mỏng đi. Con vì thế cũng dễ dàng quay trở hơn. Con bắt đầu biết cong lưng, lấy chân đạp xuống giường để tập lẫy nhưng vẫn chưa tự lật người sang được. Mẹ giúp con nằm úp xuống thì con ngẩng đầu rõ là cao, cái chân lại hất ngược lên làm cả người con cong như cái thuyền. Một tay con chỏi lên làm giá đỡ, tay kia lại duỗi ra sờ mó lung tung. Những lúc như thế con thích lắm, vừa cười vừa nhìn ngó xung quanh. Chắc lúc ấy thế giới của con lạ lắm, đảo ngược 180⁰ mà lạ! Nhưng chỉ được một lúc là con đòi nằm ngửa trở lại, chắc tại con thấy môi cổ và tức bụng, lúc ấy mà không nhanh lật con lên là con dụi mặt xuống có vẻ tức tối lắm.

Con bắt đầu lớn rồi nên con nhìn thế giới xung quanh cũng "khôn" hơn. Bây giờ thích mút tay thì con phải nhìn ngắm tay mình, đoán đo một lúc rồi mới đưa vào miệng. Lúc bú mẹ thì miệng con vừa mút, tay con lại vừa nghịch ngợm, hoặc là đưa vào miệng mút cùng, hoặc là nắm lấy áo mẹ, hoặc là giơ ra cầm ngón tay mẹ mà đưa lên đưa xuống. Con hay phun bọt phì phì làm trời cứ mưa lun phun không ngớt cả mấy tuần lễ. Mắt con đã đỡ chảy nước mắt sống hơn, cứ hay xoe tròn lên nhìn mẹ lúc mẹ nói chuyện hoặc có ai lạ hỏi con. Mà con kén người bế lắm cơ! Ai mà lạ là con chỉ nói chuyện thôi, bé con là con không thích, cứ hét âm cả lên. Cho nên muốn bế con là phải xoay con ra đằng trước, nếu con mà nhìn mặt thấy lạ là con khóc liền. Ấy thế nhưng con lại thích bà bế đi dạo ra ngoài ngõ. Ra ngõ nhìn thấy các anh các chị là con thích lắm, thỉnh thoảng hứng chí còn cười toét cả miệng nữa.

Bố tháng này hầu như ngày nào cũng gọi điện, cuối tuần nào cũng chat với 2 mẹ con. Bác Pi (ở cùng nhà với bố) bảo, bố "nghiện" con gái mất rồi. Cứ tưởng bố suốt ngày nhớ nhung con gái thế thì công việc chẳng ra làm sao. Nhưng may mà bố sắp xếp hợp lý, công việc cũng vì thế mà thuận buồm xuôi gió, hy vọng là đến cuối năm bố sẽ về thăm con được. Sau này bố thành công, mẹ con mình cứ bắt bố chia 3 cái bằng Tiên sỹ, mỗi người được một phần con nhỉ!

12. Con biết lẫy

Thứ Bảy, 31/3/2007, con tự lẫy lần đầu. Buổi chiều, 2 mẹ con nằm chõng chơ trên giường chat với bố. Con nằm cạnh mẹ chơi một mình, mẹ cứ luyên thuyên nói chuyện với bố mà chẳng để ý gì đến con loay hoay phía dưới chân. Một lúc sau mẹ nhìn xuống thì thấy con nằm úp từ lúc nào. Cái bụng con gián xuống giường, cái đầu ngẩng rõ là cao nhìn xung quanh, hai cái chân cũng hất lên làm người con cong lên như lưỡi liềm. Hai tay con tự chống lên đằng trước trông rất sành sỏi. Con quay đầu nhìn ngó xung quanh một cách tò mò và khoái trá. Mẹ sướng quá khoe ngay với bố và bà. Bố lúc ấy không nhìn thấy con lật vì

webcam không quay hết người con. Bà đang ở dưới nhà nghe mẹ khoe nặng xì cũng liền chạy lên gác. Lúc ấy con cũng tức bụng rồi, con thấy mỗi cổ khó chịu nên kêu đòi nằm ngửa trở lại. Mẹ bế con lật ngửa người lên rồi chờ để xem con tự lật như thế nào. Cả bà và bố mẹ cổ vũ nhiệt tình cho con nhưng phải mãi một lúc lâu sau con mới tự lật thêm được có một lần. Đúng là lần đầu tiên con lật nên con chỉ biểu diễn tí chút cho mọi người háo hức. Buổi tối, mẹ gọi điện về Nam Định khoe với cả nhà. Cả nhà vui nhưng cũng thấy buồn cười vì con nhà người ta 3 tháng rưỡi đã biết lật. Còn con hơn 4 tháng mới lật được mà cứ làm như là con giỏi giang lắm lắm.

Con tự lật được mà mẹ thấy sung sướng làm sao. Trước đây, đầu tiên là con biết điều khiển đôi mắt nhìn mọi người rồi hóng chuyện. Tiếp theo là đôi tai, biết nghe tiếng mọi người rồi ngóng cổ nhìn theo. Sau đó là đôi bàn tay, từ chỗ chỉ giơ lên lung tung nhưng rồi đến biết “soi gương”, rồi biết cầm nắm các thứ kéo về phía mình. Tiếp nữa là đôi chân, lúc đầu hay co lên thuần túy chỉ là do mỏi nhưng giờ đã biết giơ cao đập xuống giường uỳnh uỳnh bất cứ khi nào con hứng chí. Rồi đến cái đầu, lúc trước đặt đâu là yên đấy nhưng bây giờ xoay xở nhanh nhẹn hơn nhiều. Và từ giờ trở đi, khi con biết lật, con đã tự điều khiển, đã làm chủ được cơ thể của con rồi con ạ.

13. Con 5 tháng tuổi

(dài ~ 62cm, nặng ~ 7,7kg)

Sau những lần “đầu tiên” của tháng trước, tháng này mọi thứ với con dường như đã đi vào quy luật. Một ngày của con thường diễn ra như sau:

- 9h: ngủ dậy (có hôm phải 10h con mới thèm dậy) + tập thể dục;
- 9h15: rửa mặt mũi tay chân + thay bím;
- 9h30: tu ti một tí nếu như mẹ ở nhà và còn sữa, nếu không thì sữa ngoài;
- 10h: ăn bột hồ (khoảng 4/5 bát súp);
- 10h30: ngủ giấc ngắn khoảng 15 ÷ 30 phút;
- 11h30: tu ti;
- 12h30: lại ngủ giấc ngắn;
- 13h: tắm nếu trời ấm, nếu không thì om mấy ngày mới thèm tắm;
- 13h30: lại tu ti;
- 14h: ngủ giấc dài 2 tiếng (nhưng có hôm thay bằng 2 giấc ngắn);

- 16h30: tu ti rồi đi dạo;
- 17h30: ngủ giấc ngắn;
- 18h: ị một bãi vào bô (nhưng thường 3 ngày mới được 2 bãi);
- 19h30: lại ngủ giấc ngắn;
- 20h30: ăn bột hồ lần 2;
- 22h: lên giường chơi chuẩn bị ngủ;
- 23h: bắt đầu ngủ giấc đêm, cũng có hôm gần 12h đêm mới thềm ngủ;
- 1h30: tu ti rồi ngủ tiếp;
- 4h: tu ti rồi ngủ tiếp;
- 7h: tu ti rồi lại ngủ tiếp đến sáng.

Nói chung là một ngày con ngủ 1÷2 giấc dài, 4÷5 giấc ngắn, ăn khoảng 6÷8 bữa trong đó có 2 bữa bột hồ, ị 1 bãi, tè 6÷8 bãi, đi dạo 1÷2 lần, tắm 1 lần, thay quần áo 1÷2 lần. Lịch của con là như thế nhưng vẫn còn lộn xộn lắm, chưa phải ngày nào cũng như ngày nào nên lắm khi theo con cũng mệt.

Tháng này trời đã chớm hạ nên bắt đầu nóng nực. Con gái vì thế đã được giải phóng khỏi những bộ quần áo dày mùa đông và thay vào đó là những cái váy, quần áo mùa hè. Quần áo của con thì toàn là đồ “second hand” của chị Hoài An lúc trước. Dễ có phải đến hơn 40 bộ. Dài có, ngắn có, áo sơ mi có, váy ngắn tay có, váy 2 dây thì nguyên một giỏ! Đã thế, bác Châu đi công tác Thái Lan, Trung Quốc còn tranh thủ xách vài ba bộ cho thêm phần phong phú! Bà ngoại bảo, Trà My mỗi ngày thay một bộ thì cả tháng chả phải dùng trùng lặp bộ nào. Mỗi tội là con gái mặc điệu thì nhìn như “cái thằng mặc váy”! Tại cái đầu “su cò mốc” của con mà lị.

Bây giờ con cũng ngoan hơn hồi trước nhiều (trộm vía!). Con chịu ăn, chịu ngủ, chịu chơi nhưng vẫn còn thấy lạ với mọi người. Con vẫn còn kén người bế, không dễ tính như chị Hoài

An lúc bé đâu. Nhưng con cũng không còn khóc lúc bác Lâm, bác Châu bế con nữa. Con cũng giao lưu nhiều với mọi người hàng xóm hơn. Con biết quen cụ Liên, bà Liên, bà Tư, chị Hải Anh, anh Mít. Nhưng mọi người vẫn ngại cái kiêu “khóc lạ” của con nên vẫn chưa dám bế con nhiều.

Sự kiện lớn nhất trong tháng này của con chính là việc con biết lật. Lúc con chưa lật được thì cả nhà sốt hết cả ruột. Lúc con lật được rồi thì đến là khổ với cái kiêu khoái lật của con. Bất cứ lúc nào nằm xuống là con đòi lật. Không được lật hoặc không lật được con đều khóc ré lên bắt đền. Chẳng may mà con lật lúc mới ăn xong thì coi như tiêu luôn bữa ăn ấy vì con tức bụng trớ ra bằng hết. Hay là lúc con ngủ, vừa ngủ con cũng có thể vừa lật được. Vì thế, con cứ nằm xuống là mẹ phải lấy ngay cái gối chèn bên sườn con. Mới đầu chỉ chèn bên trái vì bên phải con không lật được. Nhưng chỉ 2 tuần sau là bên nào con cũng nghiêng được tuốt. Vì thế, bây giờ trước khi đi ngủ, mẹ lại phải chèn chặn, lót ổ cho con giống như hồi con còn trong tháng mà bà ngoại hay trêu là ổ “con ỉn con”.

Ngoài việc lật, cái việc “bạ đầu liếm đấy” của con cũng khiến mọi người bực mình. Liếm tay, liếm khăn, liếm áo mẹ, liếm đồ chơi, đến khi đưa được chân lên miệng thì liếm nốt cả chân. Mà cứ khi nào liếm thì nước dãi, nước bọt của con lại tranh thủ phì ra bắn hết cả miệng. Ngăn con kiêu gì thì chỉ được lúc trước, lúc sau con lại “nguyễn y vân”. Ô nhưng mà cái kiêu liếm đấy cũng có lúc được việc! Ấy là lần đổi gió, con bị nhảy mũi. Mẹ sợ nước mũi xuống họng con lại ho nên để phòng bị, mẹ hấp quát với đường phèn cho con ngậm trước. Mẹ lấy cái thìa, nhúng qua nước quát rồi cứ thế đưa thìa lên cho con liếm. Con gái thấy cái thìa xanh đỏ, sừng quá cứ thế là liếm, đến khi nhả mặt nhả mũi vì chua và đắng nhưng vì thích liếm quá nên vẫn cứ nhắm mắt nhắm mũi liếm cái thìa. Người ta thì “điếc không sợ súng”, còn con thì đúng là “thích liếm quá không sợ

đắng”. Sau này lớn lên biết chuyện này, không biết con gái có giận mẹ không đây.

Bây giờ bé con không dễ chút nào. Con không chịu nằm yên trên tay nữa. Con hay cong người đòi góc cổ lên. Thế là, hoặc phải bế con lên cho con ngồi dựa lưng vào người, hoặc phải bế con úp lên vai rồi cứ thế đong đưa. Đôi lúc con lại thích nằm kiêu ngạo ngón trên tay (một tay đỡ đầu, vai và lưng con, một tay vòng qua giữa hai chân để con được 1 chân và 1 tay vát vẹo). Cứ thế, mỗi lần con khó chịu, vạ vạ người là phải thay đổi tư thế bế. Nếu không con mà khóc cho thì phải dỗ hàng tiếng mới thôi. Tức lắm!

À, còn một sự kiện nữa! Con biết đi bộ rồi nhé! Nhưng chỉ đi ị thôi, còn đi tè thì vẫn tè trong bím. Lúc nào mà thấy con mặt đỏ, nghệt ra, mũi hình lên, miệng ngậm chặt và rặn thì phải nhanh nhanh cởi quần, tháo bím, miệng xi, mũi nhấn rồi ra lấy cái xô của chị Hoài An mà hứng. ả xong rồi lại phải một người bế, một người lấy chậu rửa ráy cho con. Phức tạp ghê! Mà từ lúc con biết đi bộ, mẹ đỡ hẳn khoản giấy ướt! Chờ trời nắng thêm tí chút mẹ lại đỡ hẳn thêm cả khoản bím nữa! Chẳng mấy chốc mà mẹ con mình giàu con nhỉ!

Tháng sau là con gái tròn nửa tuổi, mẹ mong chờ cái mốc này lắm lắm. Chắc lúc ấy con gái biết ngồi rồi, có khi còn biết “pà pà, mạ mạ” nữa ấy chứ. Mẹ sẽ đưa con đi chụp ảnh kỹ thuật số này, đưa đi thăm cụ nội này, đi Bờ Hồ chơi này, đi thăm thằng cu Minh để cùng ngày với con này,... Nói chung là không cho con làm “công chúa cảm cung” nữa! Mẹ khoe với bố thì bố chỉ cười, bố bảo các khoản khác thì bố không có ý kiến, riêng khoản chụp ảnh thì bố chuẩn bị máy ảnh xịn rồi, cuối năm bố về bố chiêu đãi ảnh nghệ thuật cao cấp riêng cho con gái “điệu” thôi. Mẹ hơi bị ghen tị đấy nhé! (Ơ nhưng mà mẹ không bế con gái thì ai bế cho bố chụp nhỉ?!).

14. Nickname mới của con

Từ bây giờ con có một cái nickname mới: NĂM LÙN hay gọi là NĂM cũng được.

Lúc mới sinh con, chọn cho con một cái nickname thật là khó. Nickname phải làm sao nghe thật là yêu, nhưng cũng phải nói lên được một đặc điểm nào đó của con thì mới có ý nghĩa. Vì thế bố chọn cho con cái nickname “My cún” vì con là là con chó cún sinh năm Bính Tuất. Nhưng chị Hoài An đã có cái nickname là “cún” rồi nên cả nhà thống nhất gọi Hoài An là “cún chị”, gọi Trà My là “cún em”. Phân biệt thế nhưng nhiều khi vẫn bất tiện, gọi tắt là “cún” thì vẫn không biết được đang gọi chị hay em. Vì thế, mẹ muốn đặt cho con một cái nickname khác, phải thật là hợp với con mới được.

Cái tên “năm lùn” chợt xuất hiện khi một hôm đưa con đi dạo, bà ngoại lấy cái mũ trắng viền rộng đội lên cho con khỏi nắng, trông con lúc ấy không khác gì một cái năm rơm xinh xắn. Mặt khác, “năm” đi với “lùn” là vì trông con cứ ngắn ngủn thế nào ấy. Đặt con năm xuống thì còn thấy dài dài. Bé con lên thì con lại ngắn được một tẹo. Thôi thì trông nhỏ nhỏ xinh xinh giống cái năm thì gọi con là “năm lùn” cũng được vậy.

15. Cái ngón chân cái của mẹ

Hình như để được một cái gì đấy là người ta hoặc là phải tốn công tốn sức, hoặc phải tốn tiền tốn của, hoặc là mất mát thứ gì, nếu không cũng phải chịu đau đớn thế nào đấy. Có con rồi, tự nhiên cái ngón chân cái của mẹ bị đau. Nó bắt đầu đau từ khi con được 1 tuần tuổi. Đau cho đến bây giờ.

Ban đầu nó chỉ hơi ửng đỏ, đụng vào là thấy nhói. Sau dần dần nó sưng to rồi bị chảy máu. Lúc con 3 tháng tuổi, mẹ đi khám thì bác sỹ bảo là bệnh “móng chọc thịt” (nghe mà thấy kinh!). Bệnh này dễ chữa, chỉ cần cắt móng, đắp thuốc và uống kháng

sinh là khỏi. Thế nhưng có một vấn đề là nếu mẹ uống kháng sinh, chắc chắn mẹ sẽ bị mất sữa và con gái sẽ không được bú mẹ khoảng 1 tuần lễ. Bác sỹ cho mẹ 2 lựa chọn: một là chữa luôn và kiêng bú cho con, hai là chung sống với nó cho đến khi con lớn hơn một chút cho đến lúc mà việc không bú mẹ sẽ không ảnh hưởng nhiều đến con. Mẹ đành chọn cách thứ hai vì mẹ nghĩ, nếu con mà không bú mẹ thì chắc chắn sẽ nhiều chuyện xảy ra: con sẽ khóc vì thèm ti, con sẽ ghét sữa bột vì nhớ sữa mẹ, con sẽ đi ị táo vì con không hợp sữa bột lắm, và rất có thể mẹ sẽ bị mất sữa luôn nếu 1 tuần liền không cho con bú.

Thế nên mẹ chung sống với cái ngón chân cái lúc nào cũng sưng tưng lên cho đến tận bây giờ (con gần 6 tháng tuổi). Vì vậy cũng lắm chuyện phiền toái xung quanh cái chân đau của mẹ: mẹ phải đi dép lê hoặc dép quai hậu đến trường (trông không được lịch sự cho lắm); mỗi lần đi ra ngoài đều phải bôi thuốc, dịt bông và băng urgo lại; mỗi sáng và mỗi tối phải dùng thuốc sát trùng rửa sạch rồi lại bôi thuốc cho khỏi nhiễm trùng; mỗi lần chị Hoài An đứng gần đều phải cảnh giác và cảnh báo không thì chị dẫm cho đau điếng; mỗi cuối tuần lại nghe bố giục đi chữa không thì hỏng mất ngón chân. Nói chung là phiền nhiễu nhưng bây giờ thì mẹ cũng quen quá rồi. Thôi thì để khi nào thuận tiện và con gái lớn thêm chút nữa mẹ sẽ đi chữa vậy.

16. Lại chuyện của mẹ

Hồi sinh viên mẹ nặng 42kg. Còn bây giờ, mẹ 60kg!

Con thấy không, có con là mẹ thay đổi hết mọi thứ. Mà thứ “bất mắt” nhất, dễ nhận nhất và cũng đáng lo nhất chính là trọng lượng của mẹ. Nhà mình cứ như là có “chú voi con ở Bán Đôn” xuống thăm vậy!

Suốt năm cấp II, lên cấp III rồi vào đại học, lúc nào mẹ cũng chỉ 42kg. Người gầy như cái mắc áo. Gầy đến nỗi mà có lần mẹ đã phải tủi thân khi nghe một cậu sinh viên cùng khóa nói “trông chả khác gì con cá mắm” khi mẹ vô tình đi ngang cậu ấy. Con gái trông đã không được đẹp thì đã thấy tự ti lắm rồi, khi nghe người khác nói lên cái sự thật phũ phàng ấy thì còn thấy tủi thân biết nhường nào! Mẹ ăn uống cũng tốt mà chả biết nó cứ đi tăng nào, mong nặng thêm vài lạng thôi mà khó quá.

Thế rồi mẹ cũng lên cân. Ra trường mẹ 46kg, lúc cưới là 48kg, trước khi mang bầu con là 54kg, lúc bước lên bàn đẻ là 64,5kg, sinh con xong là 58kg. Bây giờ con 6 tháng, mẹ 60kg! Bạn bè không nhận ra mẹ, đồng nghiệp ngạc nhiên lúc nhìn mẹ, hàng xóm lác đác nói “béo quá, phải giảm cân đi thôi” lúc mẹ bế con, ông bà nội ngoại thì an ủi trông vẫn còn “eo ót” chán, bố thì động viên mẹ sau này phải đi tập aerobic cho thon gọn trở lại. Còn mẹ thì tự nhủ rằng, thôi đang cho con bú thì phải đầy đủ, phì nhiêu tí chút, sau này con cai sữa hăng hay.

17. Chuyện ăn uống của con

Trộm vía, trộm vía! Con ăn “hơi bị được”!

Bốn tháng đầu tiên, trừ tuần lễ đầu mẹ chưa có sữa và một vài bữa mẹ ít sữa nên con phải ăn sữa ngoài, còn đâu, con gần như chỉ có ăn sữa mẹ. Con bú không giống như “sách nói”. Người ta bảo, mỗi lần nên cho con bú 15 ÷ 20 phút. Rồi cứ 2 ÷ 4 tiếng lại cho bú một lần. Nhưng con thì khác. Có lần con chỉ bú 10 phút. Có lần lại ngậm 30 phút mới chịu nhả. Cứ cách 1 ÷ 2 tiếng là con lại đòi bú lần khác. Hay là vì thế mà con bị đói nên không ngủ được lâu, mỗi giấc chỉ 30 phút? Nghĩ thế nhưng mẹ cũng chẳng ép con bú nhiều được. No hay đói, bú tiếp hay là thôi là do con tự biết, tự điều khiển, mẹ cứ để con tự do.

Sang tháng thứ năm là con bắt đầu ăn dặm. Đầu tiên là bột hồ loãng (cháo nghiền qua rây) pha với sữa. Từ 30ml, 40ml, rồi 60ml. Nhưng con không thích ăn kiểu này. Con vừa ăn vừa phun phì phì. Phải mất đến 20 phút may ra mới hết được suất ăn. Hôm nào bà không pha với sữa mà cho vài hạt bột canh là con thích lắm, ăn rất nhanh mà lại còn liếm láp thêm thường. Như thế là con thích ăn bột mặn chứ không thích ăn bột ngọt. Nhưng mẹ đọc sách thấy họ bảo, trẻ con không nên ăn mặn sớm để tránh nguy cơ bệnh tim mạch và bệnh thận về sau. Vì thế, bà và mẹ không cho con ăn bột mặn nữa, thay vào đây là bột ngọt, nhưng không phải từ sữa mà là từ mía! Mía bà mua nguyên cả cây, mỗi ngày chặt ra một đốt, chẻ nhỏ rồi cho vào ninh cùng cháo. In ít thế thôi mà bây giờ con đã hết 2 âu gạo, 5 cây mía rồi đấy! Chẳng biết sau này có “chắc như gạo, cao như mía” không đây. Được như thế là do công bà ngoại to lắm đấy con ạ!

Bây giờ, mỗi ngày con ăn được 2 lưng bát bột hồ, 5 bữa sữa mẹ hoặc sữa bột. Cho con ăn là phải đợi bột/sữa cho thật nguội, đút liên tục làm 2 ÷ 3 hiệp, giữa mỗi hiệp phải nghỉ và bế con lên cho con ợ hơi. Trước khi ăn mà con đói là con đòi, cái bụng thì lép kẹp lại. Ăn xong rồi là con phờ phơ, cái bụng tròn vo lên trông đến là hay! Con ăn được thế là so với chị Hoài An hồi trước thôi. Chứ còn so với thằng cu Tường Minh nhà cô Hồng Hà (sinh cùng ngày với con) thì còn thua xa. Mỗi bữa sữa của cu ấy là cứ 150ml, còn con được 80ml là thấy sung sướng lắm rồi. Bột của cu ấy là bột sữa Hipp, còn con lại là bột cháo ninh từ gạo, rau (ngô, khoai, đậu) và mía. Mấy hôm nữa con sang tháng thứ bảy, có lẽ con sẽ ăn bột xay chứ không phải là bột hồ nữa. Bà và mẹ cho con ăn uống đơn giản vậy thôi cho sau này còn dễ nuôi, con gái nhỉ!

18. Đi khám mắt

Hôm nay (Thứ Sáu, 25/5/2007), mẹ và dì Thắng đưa con đi khám con mắt phải tại Bệnh viện mắt Trung Ương. Đáng lẽ ra mẹ phải đưa con đi khám từ lâu rồi nhưng một phần vì ngại, một phần vì sợ nên không dám đi. Chuyện là thế này:

Từ khi sinh ra, con mắt phải của con lúc nào cũng ươn ướt, đôi lúc lại có gỉ mắt nữa. Người ta bảo con bị viêm tuyến lệ do ảnh hưởng nước ối, muốn khỏi thì đến 2 tháng tuổi phải đi thông tuyến lệ ở bệnh viện, không được để lâu vì có thể sẽ bị viêm nặng hơn và nếu con lớn rồi thì sẽ rất khó thông. Nhưng có người lại gàn, đi thông tuyến lệ đau lắm, bác sỹ sẽ lấy một cái kim dài, xoi vào tuyến lệ ở mắt để thông xuống đến mũi, đến miệng, có khi chảy cả máu nữa! Con sẽ khóc cho tím tái cả người. Người nhà phải dùng cảm lăm thì mới dám bế con để cho bác sỹ thông, nếu không phải nhờ y tá. Mà không đi thông thì cũng không sao, nhưng phải chăm nhỏ nước muối và con lớn đến 4, 5 tuổi thì may ra mới khỏi được. Bà nội nghe vậy cũng thấy sợ. Bà ngoại cũng thấy lo. Còn mẹ thì nhát gan, nghe đã thấy kinh hãi, lần chân không muốn đi viện, lấy lý do để cho con lớn thêm tí nữa xem tình hình có khá hơn không.

Một lần mẹ bế con dạo ngoài ngõ. Lúc ấy con gần 5 tháng tuổi. Mẹ nói chuyện với bác Hoa hàng xóm có một anh cu tí hơn con 4 tháng tuổi về chuyện con mắt của con. Thì ra anh cu tí cũng bị giống con nhưng nhẹ hơn. Bác Hoa kể chuyện bác chữa khỏi cho anh bằng cách chỉ day day hốc mắt trong vòng 1 tháng liền. Mẹ gọi điện cho bác Minh, người quen của ông ngoại, là bác sỹ mắt xem thế nào thì bác cũng nói nên day mắt nhưng kết hợp nhỏ thuốc kháng sinh. Mẹ liền yên tâm áp dụng cách ấy cho con nhưng mẹ không dám nhỏ kháng sinh vì sợ khô mắt của con. Nhưng mẹ chỉ day được lúc con ngủ, còn lúc con thức thì chịu vì con không cho. 3 tuần liền, đêm nào mẹ cũng day cho con 10 ÷ 15 phút nhưng tình hình chẳng khá hơn tí nào. Mẹ đành đánh liều mua thuốc kháng sinh về nhỏ, định bụng sau 5 ngày mà con không đỡ thì sẽ đi viện khám. Nếu bác sỹ quyết định thông tuyến lệ thì mẹ sẽ nhờ bác Lâm bế con cho yên tâm.

Hôm nay là ngày thứ 6 sau đợt kháng sinh ấy. Mắt con cũng vẫn không tiến triển gì. Sáng dậy thấy trời mát mẻ, mẹ quyết định đưa con lên viện. Mẹ chuẩn bị nào sữa, nước sôi, nước nguội, quần áo, khăn bím, cả đồ chơi cho con phòng khi phải chờ đợi ở bệnh viện. Mẹ định đi xe máy nhưng rồi lại gọi taxi vì sợ buổi trưa về con bị nắng. Lần thứ 2 con được ra đường nên con thấy lạ, ban đầu thấy sợ nhưng chỉ một lúc là con quen, không khóc lóc gì cả. Lên viện tuy thủ tục hơi lằng nhằng nhưng con còn bé nên được ưu tiên khám trước. Bác sỹ kết luận con bị viêm giác mạc, tắc lệ đạo và dạy mẹ cách tra thuốc, day mắt cho con. Mà rất là hay nhé, lúc khám mắt con đang ướt nhoẹt nhưng bác sỹ chỉ day một tí là nước trôi đi hết! Đúng là bác sỹ có khác! Mọi lần mẹ day chỉ thấy ướt tay, chả thấy nó trôi đi như thế! Bác sỹ hẹn 1 tuần sau nếu không khỏi thì phải đi khám lại. Lúc ấy chắc là sẽ phải thông thật sự đây. Xem 1 tuần sau mắt con thế nào nhé!

19. Con 6 tháng tuổi

(dài ~ 64cm, nặng ~ 8,4kg)

Mẹ cứ nghĩ con sang 6 tháng tuổi sẽ có nhiều sự kiện lắm. Thế nhưng sự thật thì mọi việc vẫn diễn ra hết sức bình thường. Bao nhiêu dự định của mẹ vẫn chưa thực hiện được. Đi chụp ảnh thì đợi luôn dịp Tết thiếu nhi 1/6 nên đành hoãn lại. Đi Bờ Hồ thì trời nắng quá, sáng đi không được mà chiều đi cũng chẳng xong. Đi thăm cụ nội thì toàn bị lỡ hẹn, lúc 2 mẹ con đi được thì nhà ông bà Minh Nhâm lại bị ốm, lúc nhà ông bà hết ốm thì mẹ lại bận việc. Đi thăm thằng cu Minh nhà cô Hồng Hà thì nó cũng ốm lên ốm xuống, mẹ không đưa con sang chơi vì sợ con lây ốm thì khổ.

Mà những dự định ấy chưa thực hiện được mẹ thấy tiếc lắm. Vì thời gian này con ngoan hơn nhiều (trộm vía!). Con không thấy lạ với mọi người nữa, gần như ai bế con cũng được nên chắc là nếu đi chơi xa con sẽ không quấy. Con ăn uống khá là nền nếp và cũng dễ ăn. Bột của con trong tháng thứ 6 vẫn là bột hồ nhưng sang tháng thứ 7 đã chuyển sang bột xay nên cũng đỡ lích kích hơn trước. Con đã tắm trong nhà tắm chứ không phải chuẩn bị chậu tắm trong nhà nữa. Ngày nào cứ đến giờ tắm là con thích lắm, vừa tắm lại vừa có đồ chơi trong chậu nên con rất khoái, bà ngoại cứ bảo đấy là giờ “thư giãn” của con. Con lại đi bô rồi nên vệ sinh cũng sạch sẽ. Chỉ có điều là sang mùa hè, mẹ cởi bím cho con nên có ngày con xài tới 15 cái quần, tha hồ cho gì Thắng giặt!

Tháng này con cũng có vài trò hay hay. Đầu tiên là trò nhồm đít! Con cứ lật xong là lại chăm chỉ tập ườn. Chỉ có điều con chưa biết phối hợp tay chân, cứ lấy cái ngực làm điểm tựa nên kết quả là con chẳng ườn được tí nào mà cái đít cứ nhồm lên trông đến là hài. Sau mấy ngày tập con vẫn chưa ườn được, kết quả là con chỉ xoay tròn tại chỗ. Thôi thì cũng có tí tiến bộ động viên mọi người vậy!

Tiếp theo là trò quay xác xô. Trò này rất hay nhé. Mẹ đã quay video được cảnh này rồi! Đây là cái xác xô bác Quý mua cho con hồi bác đi chơi chợ Viềng dịp Tết. Cái xác xô giống như cái gương, có cán cầm với 2 màu vàng và đỏ nên rất bắt mắt con. Đầu tiên con lấy tay phải cầm cái cán theo chiều xuôi. Được 1 tí là con chuyển sang tay trái, lúc đấy tay trái con cầm phần đầu tròn của xác xô (tức là cầm ngược). Tiếp theo con quay tròn 1 vòng và chuyển trở lại tay phải. Tay phải con sẽ cầm cán xác xô nhưng mà cầm ngược. Và để kết thúc, con khoái trá đưa chuôi cán vào miệng thổi phù phù. Bà, mẹ và gì Thắng khoái cái trò này lắm, định bụng cuối tuần sẽ để con biểu diễn cho bố xem nhưng chẳng may hôm sau mẹ vô tình dẫm phải cái xác xô. Mà

con biết đấy, 60kg thì còn gì là xác xô nữa! Thôi xin lỗi bố với con gái vậy!

Còn một trò nữa mẹ cũng chẳng biết đặt tên là trò gì. Nhưng trò này thì hơi xấu hổ cho con gái. Chẳng là thế này, chân con (trộm vía!) hơi mập mập nên cái lè của con lúc nào cũng khít rịt không hở được ra. Trời mùa hè nóng nực nên con đầy mồ hôi. Và hậu quả là cái lè của con chỉ cần 5 phút sau khi tắm là có một mùi không được dễ chịu lắm (nhưng bà ngoại rất khoái cái mùi này nhé! ☺). Lần đấy 2 mẹ con lên giường đi ngủ, mẹ ngồi bế cho con ti con ngủ. Con nhắm mắt thiu thiu ngủ rồi, mẹ liền lấy cái khăn lau cái lè cho con (trước khi đi ngủ đã rửa ráy sạch sẽ rồi cơ đấy). Xong rồi mẹ nhắc cái chân lên ngửi ngửi kiểm tra. Thế là con vừa nhắm mắt, vừa toét miệng ra cười hích hích rất đều giả. Cứ làm như là con muốn nói “mẹ ngửi đi, ngửi đi, thơm lắm đấy!!!” Thật lúc đấy mẹ buồn cười muốn vỡ bụng, liền đề con ra mà cù cho 2 mẹ con cười nắc nẻ một trận đã đời. Sau này con gái lớn chắc bố mẹ phải “keep private” cái bài này không thì con “chống ề” mất thôi!

20. Chụp ảnh “nghệ thuật”

Hôm ấy là chiều Chủ nhật, 27/5/2007.

Cả nhà chị Hoài An không đi lên cụ chơi, để dành buổi chiều cho 2 chị em đi chụp ảnh. Ban đầu, bác Châu định đưa các con lên chụp ở Phú Thành Digital, mãi trên phố Kim Mã nhưng mẹ thấy đưa con đi xa như thế phiền lắm. Đưa con đi đâu đơn giản chỉ là bế con mà còn kèm theo nào nước, nào sữa, quần áo,.... Rồi con còn ăn uống, ị đái, v.v... Eo ôi ngạiiiiiiiiiiiii!

Thế là mẹ quyết định gọi điện đến hiệu ảnh Triệu Tuấn ở đường Giải Phóng, ngay gần nhà mình. Đây cũng là hiệu ảnh lớn và có uy tín nên mẹ tin tưởng lắm. Họ liền vui vẻ đặt lịch hẹn cho mẹ là 4 giờ chiều. Thế là cả 2 bác Lâm Châu đưa chị Hoài An và mẹ cùng gì Thắng đưa con gái đến hiệu ảnh buổi chiều hôm ấy. Chị Hoài An thì rất là hào hứng nhưng con gái trước lúc đi lại đứng giấc ngủ chiều của con nên con ỉ ôi lắm. Nhưng hiệu ảnh

không chờ mình được nên mẹ quyết định vẫn bế con đi lúc con đang ngủ.

Nhưng hình như con gái cũng thích chụp ảnh lắm nên vừa đến studio là con tỉnh dậy ngay. Chị Hoài An đã đến sớm trước nên chị đã chụp được chục kiểu rồi. Lúc mẹ con mình và gì Thắng đến thì chị đang xúng xính trong bộ váy yếm của thiếu nữ thời xưa. Chị thích chụp ảnh nhưng lại không được tự nhiên, chị toàn bắt bác Châu phải ngồi cạnh thì mới cho thợ ảnh chụp.

Con gái đến nơi là cô thợ tạo hình đưa con vào chụp ngay. Cô uốn con kiểu gì là con “chiều” kiểu đấy. Hết nằm rồi ngồi, rồi đứng, rồi cả năm nghiêng dăm chiêu suy nghĩ. Hết váy nọ đến áo kia, hết mũ nọ lại đội tóc kia. Con rất tự nhiên cho thợ ảnh muốn làm gì thì làm. Chỉ có điều phải căn ke lúc con cười mới chụp ảnh nên cả nhà phải ra sức làm hề cho con. May mắn làm sao lúc đầu ngái ngủ con không thèm cười nhưng lúc sau hứng chí con cười toe toét đến là đáng yêu.

1 tuần sau bác Châu lấy ảnh về. Chụp những 65 kiểu nhưng chỉ chọn 26 kiểu đẹp nhất. Họ lồng ảnh vào cảnh nọ cảnh kia trông thì thật là bắt mắt nhưng thực ra không được đẹp một cách tự nhiên. Tức là mình gọi ảnh “nghệ thuật” nhưng phải sửa lại thành ảnh “kỹ thuật số” mới là chính xác. Biết là vậy nhưng mọi người cũng hào hứng với tập ảnh này lắm. Ai nhìn cũng bảo hai chị em rất xinh, rất đáng yêu, mỗi tội là Hoài An thì như là 6 tuổi, còn Trà My thì cũng phải hơn 1 tuổi rồi, già dặn quá!

Đây là lần chụp ảnh “nghệ thuật” đầu tiên của con gái, đánh dấu con tròn nửa tuổi. Bây giờ trở đi, cứ khi nào đầy năm là mẹ lại đưa con gái đi chụp ảnh. Tất nhiên đến lúc bố về thì việc đầy mẹ sẽ dành lại cho bố. Sau này hy vọng con gái mẹ sẽ có một bộ ảnh đầy đủ, đẹp đẽ về tuổi thơ của mình, không bị thiệt thòi như bố mẹ ngày xưa.

21. Múa xinh múa dẻo

Mắt nhìn ti vi xem các chị mẫu giáo múa bài “cánh bướm mùa xuân”, bàn tay trái con giơ lên, ngoáy ngoáy 3 vòng rồi xòe ra, nếu hứng chí thì vỗ vỗ hai tay vào nhau 3 lần, ấy là “múa xinh múa dẻo”.

Cái trò này bắt đầu từ khi con được 6 tháng rưỡi tuổi. Trông lúc ấy con “chấy rận” không tưởng được. Hy vọng là con gái mẹ sau này sẽ có tí chút năng khiếu nghệ thuật để bố mẹ còn đỡ mặt tự hào chứ nhỉ.

22. Giỗ cụ

Thứ Bảy, 9/6/2007 (24/5 ÂL).

Mãi rồi cũng đến ngày con đi chơi nhà ông Minh bà Nhân thăm cụ nội (bà ngoại của bố). Hẹn ngược hẹn xuôi nhưng phải đến dịp giỗ cụ ông (ông ngoại của bố) thì mẹ con mới đến thăm cụ bà được. Trước đó 2 hôm, bà nội và bà Thanh lên sớm, qua nhà bà ngoại chơi thăm con rồi mới sang nhà ông bà Minh Nhân. Đến hôm giỗ cụ, bác Lâm chở 2 mẹ con đi sớm (cơ quan bác Lâm ngay gần nhà mới của ông bà Minh Nhân). Con gái sang đến nơi, đông người nhưng con không lạ lẫm gì hết, ai bé ai thơm con cũng không khóc. Con còn nằm cạnh cụ, giờ hai tay vuốt má cụ, âu ơ như hỏi thăm cụ xem cụ có khỏe không. Cụ thích lắm, cứ nắm tay, nắm chân con, nói chuyện với con. Cụ còn bảo “Cha nó, giống cái thằng bố mày thế chứ lại!”.

Trời hôm ấy oi, nóng không thể chịu được nên chơi với cụ 1 lát là con bắt đầu thấy khó chịu, bứt rứt không yên. Thế là mẹ đành bế con lên gác 3, vào phòng chú Sơn cùng mọi người vì phòng có điều hòa, mát rười rượi. Con chơi trên ấy cả ngày, đến chiều mới xuống tầng chơi với cụ thêm 1 lát để ông Minh đèo về. Hôm ấy mẹ cũng mang tập ảnh kỹ thuật số mới chụp của con cho mọi người xem. Cụ khoái quá cầm của con 2 ảnh, cụ bảo để khi nào bố Hoàn về, cụ cho bố Hoàn xem con gái bố! :). Bà nội cũng cầm mấy cái, để mang về Nam Định cho ông nội và các bác, anh chị xem.

Năm nay 2 mẹ con mình đi giỗ cụ, năm sau hy vọng bố về sớm, chở 2 mẹ con mình đi mới vui con nhỉ.

23. Con gái 9 tháng tuổi

(dài ~ 65cm, nặng ~ 9,5kg)

Từ 6 tháng trở đi là con bắt đầu chậm lớn. Không những thế, con còn hay ốm đau, quấy nhiễu. Tất nhiên đây cũng là quy luật chung của mọi đứa trẻ nhưng quả thật với cả nhà thì lắm lúc thật phiền toái.

Đến 9 tháng, mỗi ngày con ăn 3 bữa bột, 2 mặn, 1 ngọt vào lúc 11h, 15h và 20h. Thêm vào đấy là 2 bữa sữa vào lúc 8h, 17h. Hoa quả thì mẹ mới chỉ “dám” thử vài thứ quả lành như na, hồng xiêm, dưa hấu, chuối (mẹ cắt nhỏ, cho vào cốc, dùng máy xay cầm tay xay nhuyễn ra rồi đút cho con ăn). Nước cam con

có vẻ không thích nên mẹ thỉnh thoảng mới cho ăn. Sữa mẹ thì con bú theo kiểu giải trí, thích thì ngậm tí chút, chủ yếu là dỗ con ngủ đêm.

Như thế mỗi ngày con ăn có đến 6 bữa. Gọi là bữa cho oai chứ thực ra con ăn chán kinh khủng. Ăn bột mặn thì chưa được 2 phần cái bát ăn cơm loại nhỏ. Ăn bột ngọt thì chưa nổi 2 thìa bột to. Ăn sữa thì chỉ có 90ml mà ra ngoài có lẽ đến 20ml. Giờ con ăn là phải bật quạt cáo. Con ăn hôm thì ngậm, hôm lại phun phì phì. Chỉ có mỗi uống nước là ngoan ngoãn. Chỉ cần giờ thìa nước lên, nói “nước, nước” là con há miệng nuốt liền. Hôm về Nam Định, anh Dũng bảo, “sao cô Lý đút bột cho em không nói “nước, nước” để em há miệng?”. Làm thế sao được, con nhí.

Thỉnh thoảng con lại có cơn sốt “mọc răng” hoặc sốt “biết bò”. Sốt kiểu này con chỉ sốt một buổi, lại chỉ sốt phần nửa trên thân người. Nhiệt độ cũng không cao lắm, chỉ trên dưới 38⁰ mà thôi. Nhưng lúc con sốt thì con quấy lắm, nhõng nhẽo không chịu được. Con đòi bế trên tay suốt, nếu đứng vào buổi đêm thì con đòi ngậm ti cả đêm không muốn nhả. Chả giống anh Dũng, chị Thủy tí nào. Trước lúc ốm là anh chị báo cho cả nhà biết “con sắp ốm đây”. Đến lúc ốm thì ngoan ơi là ngoan, bảo gì nghe nấy, nằm yên lặng trên giường, uống thuốc là uống, ăn gì là ăn (trộm vía!). Mà con sốt vài bận rồi mà răng chưa thấy nhú, bò chưa chịu bò. Thế mới tức chứ lại!

Bò thì chưa biết nhưng con cũng đã ngồi vững, lưng thẳng. Con ngồi đã khá thoải mái, 2 tay 2 đồ chơi giờ lên mà cũng không ngã. Mỗi tội là thỉnh thoảng con hứng chí, không cần biết có ai ngồi sau, con cứ thế là tự do ngã ngửa ra, báo hại mọi người giật thột cả mình, vội vàng giờ tay ra đỡ cái đầu của con. Nhưng cái tật này cũng nhanh chóng qua đi (khoảng 3 tuần) khi mà con tự mình chuyển từ tư thế ngồi sang tư thế nằm sấp. Mà

cái việc chuyên này cũng lắm công phu. Con chăm chỉ tập luyện lắm nhưng mãi cũng chỉ biết chống 2 cái tay xuống, vịn cái chân phải ra đằng sau, chỉ còn một thao tác nữa là vịn nốt cái chân trái nhưng cũng phải bao lâu sau con mới làm được. Mọi người cô vũ con nhiệt tình nhưng chắc là con thuộc loại “mộng năng” nên cũng hơi vất vả.

Chuyên sang tư thế nằm sấp rồi là con bắt đầu trườn. Con tập trườn, tập quay vòng khá nhanh. Tay, chân, ngực, bụng phối hợp rất chi là nhịp nhàng. Chỉ tội cái ngực của con, lúc nào cũng phải làm điem tựa cho toàn bộ cơ thể nên lắm lúc tức ngực, tức bụng, con lại phải nằm lăn ra giải lao trông rất phờ phơ. Tưởng rằng con trườn nhanh thế thì chắc là con sẽ biết bò nhanh. Nào ngờ mãi mà con cứ hậu đậu, không biết bò thế nào cho “chuyên nghiệp”. Người ta thì “ba tháng biết lẫy, bảy tháng biết bò, chín tháng lò dò biết đi”. Đẳng này thì con tập mãi vẫn chưa bò được, sốt ruột lắm con ạ!

24. Viêm phổi, phải đi bệnh viện rồi

Con kỷ niệm 9 tháng tuổi bằng trạm ốm này đây.

Thứ Bảy, 25/8/2007, con được bác Thái tiêm phòng mũi sởi. Trước đó 1 tuần con có cơn sốt mọc răng nhưng con cũng đã gần bình thường trở lại, chỉ hơi húng hắng ho tí chút. Vì thế mặc dầu còn hơi nghi ngại nhưng mẹ vẫn quyết định tiêm phòng cho con vì bác Thái bảo, mũi sởi này rất lành, không bé nào bị sốt cả.

Buổi sáng bác tiêm cho con (9h30, lúc ấy mẹ lại phải lên lớp, bà thì về quê làm rằm tháng 7, có mỗi gì Thắng và gì Khai ở nhà trông con). Đến 2h chiều là con bắt đầu sốt, lại sốt theo đúng cái kiểu sốt “mọc răng”, tức là sốt nửa thân trên. Mẹ chủ quan, nghĩ rằng có khi con sốt do phản ứng tiêm vì mấy lần trước con đều bị vậy. Mẹ không để ý đến việc ngoài sốt con còn bị ho, nháy mũi, chảy nước mắt. Mẹ xem sách nên nghĩ đấy chỉ là những biểu hiện của một lần bệnh sởi nhẹ, phản ứng của cơ thể khi tiêm phòng mà thôi.

Đến 10h đêm con bắt đầu sốt cao, mẹ đo nhiệt độ, 39⁰4 mà giật cả mình. Mẹ vội vàng pha thuốc giảm sốt Babymol cho con.

Chờ 30 phút, rồi 60 phút mà con chẳng toát được tí mồ hôi nào. Nhiệt độ lại tăng đến 39⁰7. Sợ quá, mẹ lại pha Eferagan cho con. Lại tiếp tục chờ 30 phút, rồi 60 phút, vẫn không hạ sốt. Lúc ấy là mẹ bắt đầu lo ra mặt, nhưng vẫn không dám đi viện vì sợ đêm hôm gió máy, con mà trúng gió thì lại càng nguy hiểm hơn. Mẹ và gi Thiêng cả đêm không ngủ, mong cho trời sáng nhanh để đưa con sang bác sỹ Dũng (phó trưởng khoa nhi, BV Bạch Mai, nhà ngay gần nhà mình ở Phan Đình Giót). Uống thuốc hạ sốt con không hạ, đành lấy khăn mát đắp trán, lấy khăn ẩm lau mình cho con. Nhiệt độ con không hạ nhưng cũng không tăng lên nữa.

Sáng ra, 2 bác Lâm Châu và chị Hoài An sang nhà. Cũng may là Chủ nhật nên 2 bác không bận đi làm. Mẹ và bác Châu dỗ cho con ăn sáng, định bụng ăn xong thì bế sang cho bác sỹ khám. Vừa ăn xong, tự nhiên không trở gì mà con tím môi lại, mắt thì lơ lơ nhìn lên trên, miệng im không khóc lóc ỉ ôi gì cả. Mẹ sợ quá vội vàng vừa gọi con, vừa cho ngón tay vào miệng con ngoáy ngoáy để vừa cho con trở ra, vừa tránh con cắn lưỡi. May làm sao chỉ 1 tí chút là con mút ngón tay mẹ chùn chụt, môi hồng trở lại, tiếp tục khóc lóc ỉ ôi nhõng nhẽo. Cả nhà hú vía, quàng vội cho con cái áo rồi bác Lâm chở 2 mẹ con sang ngay nhà ông Dũng. May mà ông có nhà, ưu tiên khám cho con trước cả mấy anh chị đã đến từ lâu. Ông nghe phổi rồi kết luận con bị viêm tiểu phế quản nặng, vào viện ngay lập tức. Mẹ lúc ấy hồn vía lên mây, sợ lắm, vội vàng bế con nhảy lên xe máy cho bác Lâm chở ngay vào bệnh viện Bạch Mai mặc cho quần áo mẹ đang còn lòi thối lếch thếch, con lại chỉ có đúng một cái khăn sữa làm đồ dùng.

Vào đến viện là các cô y tá cho con cặp sốt ngay, 39⁰7 cặp nách. Ngay lập tức họ pha thuốc hạ sốt và thuốc an thần bắt con uống. Lúc ấy mỗi mình mẹ xoay xở, bác Lâm thì bận gọi điện thoại, bác Châu lại chưa lên đến nơi, con lại khó tính không

chịu uống, uống vào trở ra nên lại phải uống lại. Sau đấy bác sỹ khám cho con, cô y tá lấy máu con (những 3 tuýp máu, lại chọc ở tay trông rất thương làm con khóc, mẹ cũng khóc theo), rồi 2 cô thực tập sinh lại làm hồ sơ cho con, phải đến trưa mới xong thủ tục nhập viện, trước mắt là nằm ngay tại phòng điều trị tích cực (phòng theo dõi thường xuyên). Cũng đến trưa thì 2 gì chuẩn bị xong đồ đạc cho 2 mẹ con. Nào quần áo, khăn chậu, phích nước, bình nước, sữa bột, cốc chén,... Kề cả cái quạt điện to tướng cũng mang trộm vào được phòng để cho con khỏi bị nóng toát mồ hôi. Đến chiều thì con hạ sốt, nhưng cũng chỉ hạ được 1 lúc, khoảng 2 tiếng sau là lại sốt trở lại, lại tiếp tục uống thuốc hạ sốt để tránh trường hợp con sốt cao quá dẫn đến co giật. Cứ như vậy cho đến sáng hôm sau, con sốt làm 3 con, nhưng đỉnh sốt cũng hạ dần và thời gian giữa 2 lần sốt cũng giãn dần. Từ đây bắt đầu những ngày nằm viện của cả 2 mẹ con (vì từ lúc vào cho đến lúc về, mẹ cũng không về qua nhà, ở luôn trên viện với con).

Sáng hôm sau con hạ sốt, bác sỹ yêu cầu đi chụp phổi. Chụp xong thì kết quả là con viêm phổi. Nghe thế là đã hãi rồi. Như vậy là phải nằm viện lâu dài đây, phải tổng kháng sinh vào người con đây. Mẹ và mọi người chuẩn bị tinh thần như thế. Lúc ấy ở Nam Định cũng biết tin, bố Hoàn con cũng biết tin, Nghệ An biết tin, ông ngoại ở Sài Gòn biết tin, ông bà Linh Dy, ông bà Minh Nhâm cũng biết tin. Thế là mọi người đều lo lắng, gọi điện hỏi thăm liên tục. Khổ thân mọi người, mọi người biết thì đâm ra lo lắng, mà nếu mẹ giấu không cho mọi người biết thì lại đoán già đoán non, có khi lại còn lo lắng hơn. Đàng nào cũng khó.

Cả ngày trên viện, mọi việc khá là nề nếp. Sáng 6h con dậy, mẹ tranh thủ cho con ăn tí bột sữa để đến 8h con sẽ phải tiêm kháng sinh, phải uống hạ sốt và tiêu đờm, 2 hôm đầu con còn phải hít khí rung để dễ thở nữa. Đến trưa, bác Lâm chờ 2 gì Thắng và

Khai thay nhau lên đưa cơm và trông con cho mẹ. Chiều 2h lại một đợt tiêm và uống thuốc nữa. Sau đấy là ăn tối và ngủ đêm. Ban ngày, 2 giờ thay nhau trông 2 mẹ con. Đến đêm, giờ Thắng ở lại cùng ngủ với 2 mẹ con. Đêm thứ nhất và thứ hai con vẫn còn quấy, mọi người cũng ngủ chập chờn theo con. Giờ Thắng thức đêm không quen nên mệt phờ. Mẹ cũng mệt phờ vì vài đêm mất ngủ là mẹ không thể chịu được. Đêm thứ 3 con mới thực sự hạ sốt để mẹ và bà ngoại (lúc ấy từ Nghệ An vội vàng ra kịp với 2 mẹ con) tranh thủ ngủ vài tiếng. Lúc này 2 mẹ con đã được chuyển về phòng nội trú theo dõi, không phải là phòng điều trị tích cực nữa.

Tưởng rằng như vậy là con đỡ, nào ngờ đêm thứ 4 con sốt lại. Đêm ấy bà ngoại ngủ với 2 mẹ con. Mà đến lúc ngày ngày sốt con lại cứ hắt hắt cái đầu, trông thì không biết là con nghịch con mơ ngủ, hay là con co giật nhẹ. Mẹ lo quá lại bế lên phòng điều trị tích cực hỏi bác sỹ. Bác sỹ quan sát một lúc cho rằng có khả năng là co giật, lại yêu cầu mẹ cho con nằm ở phòng điều trị tích cực theo dõi tiếp. Thế là 2 mẹ con nằm ở phòng điều trị tích cực, bà ngoại tranh thủ về phòng nội trú tranh thủ ngủ còn thay ca cho mẹ. Nhưng bà cũng chẳng ngủ được, cứ một chốc lại sang nhìn xem 2 mẹ con thế nào. Mẹ con mình hôm ấy số đen lại phải chung giường với 2 mẹ con nhà khác, vừa khó tính lại vừa không biết nhường nhịn. Cuối cùng đến 3 giờ sáng, thấy con đỡ sốt rồi, mẹ xin phép bác sỹ cho con về phòng nội trú ngủ. Cũng may con hạ sốt, người dễ chịu, ngủ một mạch đến sáng.

Hôm sau lại chu kỳ như cũ, con cứ sốt đi rồi lại sốt lại, lại tiêm, lại uống. Nhưng cơn sốt bắt đầu giảm dần, không còn cao và dài nữa. Đến đêm là con gần như bình thường, chỉ còn húng hắng ho. Đêm ấy là đêm thứ 5. Hôm sau đã là thứ Sáu, cũng là ngày thứ 6 con ở viện. Mẹ tính, nếu con không ra viện được thứ Sáu, thì phải đến thứ Ba tuần sau con mới ra viện được vì sẽ

vướng thứ Bảy, Chủ Nhật không làm thủ tục ra viện, thứ Hai lại nghỉ bù ngày 2/9. Mà nếu ở thêm 4 ngày như thế, con sẽ lại phải tiêm thêm 8 mũi kháng sinh nữa, tiêm lại toàn phải tiêm ven vào đầu hoặc chân, tội con lắm.

Thế là sáng hôm đó, sau khi sang Viện Thần kinh làm điện não đồ để theo dõi xem con có biểu hiện gì đặc biệt không (bác sỹ yêu cầu kiểm tra để yên tâm do đêm hôm trước con có biểu hiện giống như là co giật nhẹ), mẹ nhờ bác sỹ khám cho con để xin bác sỹ cho ra viện. May quá bác sỹ đồng ý với điều kiện con phải tiếp tục uống thuốc (kháng sinh và tiêu đờm) theo đơn và theo dõi thường xuyên tại nhà tránh sốt lại vì bác sỹ nghi con sốt lại do lây nhiễm sốt siêu vi trùng ở bệnh viện. Mẹ đồng ý cả 2 tay 2 chân, sướng quá vì con được ra viện về nhà. Đến chiều, sau khi tiêm và uống thuốc xong, mẹ đi làm thủ tục ra viện. Tưởng được về sớm nhưng các ông và các chú ở Bộ môn của bố mẹ lại muốn đến thăm con nên mẹ con lại phải chờ mãi đến 6h tối mới đi taxi về được nhà.

3 ngày tiếp sau đó con vẫn phải tiếp tục duy trì uống thuốc và kiêng kị triệt để. Con dần khỏe trở lại và bắt đầu nghịch ngợm trở lại. Cả nhà thờ phào vì đã qua một trận lo lắng kinh khủng.

Đây, bây giờ con đã biết thế nào là nằm viện. Biết thế nào là bác sỹ, là ống tiêm. Biết cả những tình cảm mà các bạn cùng phòng bệnh dành cho con (chị Xuân, bạn Duy Anh, bạn Đức Huy, bé sơ sinh Đức Trí). Và hình như sau lần ốm này con thay đổi nhiều. Con đánh đá hơn, hay hét lên những lúc không vừa ý. Con nhõng nhẽo hơn, hay bắt mọi người bế lúc con gắt ngủ. Con lười ăn, lười uống hơn, hay phải bật đĩa quảng cáo ngay từ thìa đầu tiên. Hay là khi trong người con thay đổi cái gì, con cứ phải làm một cái gì đó để mọi người lo lắng, giống như kiểu triết học “muốn giải quyết mâu thuẫn, cần phải có chiến tranh” hả con?

25. Bậy giờ con mới thềm bò

Thứ Tư, 12/9/2007, con bắt đầu bò theo đúng cách của bò!

Tức là bò một cách “chuyên nghiệp” ấy.

Tháng thứ tám là con đã trườn được, trườn rất nhanh, con lại rất chịu khó tập bò, thế mà mãi bây giờ con mới bò được. Cái kiểu tập bò của con như sau: hai tay chống xuống sàn, hai chân khịu đầu gối xuống, hai bàn chân đạp xuống đất làm điểm tựa. Đáng lẽ cứ như thế nhấc tay nọ chân kia lên là bò được. Đằng này con cứ đung đa đung đưa mãi một lúc rồi hoặc là chán quá, nằm xuống trườn tiếp, hoặc là chống cả 4 vó xuống sàn làm thành cái mái nhà cho mọi người cười chơi. Mọi người cứ như con

bằng đồ chơi trước mắt nhưng con chắc là giống mẹ, thuộc loại thiếu kiên nhẫn, không chịu chờ lâu, bỏ ra lấy mắt công nên thôi, trườn cho nó nhanh!

Thế mà bây giờ con bò được rồi đây. Rất là vu vơ nhé. Buổi tối cả nhà đang chat với bố, con buồn ngủ đòi mẹ. Con đang chơi phía đằng bàn, mẹ lại đang ngồi đằng tủ. Thế là con định trườn ra chỗ mẹ nhưng thế nào mà lại nhấc chân nọ tay kia được, thế là thành bò! Bà ngoại vui quá, mẹ vui quá reo âm lên, bố nhìn qua webcam cũng chứng kiến được thành quả của con, cũng vui nhưng không reo được vì lúc ấy bố đang ở office. Chỉ mỗi con là chẳng biết gì, bò được một đoạn, thấy mọi người reo vỗ tay lại nằm bẹp xuống, nhìn ngó xung quanh rồi tiếp tục ì ôi ... trườn tiếp ra đòi mẹ. Tức thế!

Nhưng thôi, thế là cũng đã biết bò, cũng đã hết giai đoạn 2, chuyển sang giai đoạn 3 được rồi. Bây giờ là lúc mong con ngồi xổm được để chuẩn bị “tênh tênh”, chuẩn bị bước đi những bước đầu tiên đây con ạ.

26. Bố về

Thứ 4, 26/9/2007, Bố về!

Hai mẹ con mong mãi ngày này. Từ khi mẹ mang bầu, lúc mẹ sinh con, đến bây giờ con 10 tháng tuổi, bố con mới được gặp nhau!

Quả thực, bố mẹ cũng không hề muốn như vậy một chút nào. Nhưng công việc của bố, điều kiện kinh tế của gia đình mình không cho phép nên bố không thể về thăm con sớm hơn được. Nhân tiện đợt này có hội nghị ở Nam Kinh - Trung Quốc, bố mới tranh thủ “tạt” qua nhà để gặp được con gái.

Từ trước tới giờ chỉ được nhìn con gái, nghe con gái qua webcam, qua internet, bây giờ được ngắm con, sờ con, hít con thực sự, bố thấy con gái khác lắm. Con gái sinh động hơn nhiều, chấy rận hơn nhiều và cũng xinh xắn hơn nhiều. Bố phát biểu như thế đấy! Đúng là con gái “diệu” có khác!

Hôm bố về, con gái chưa theo bố ngay đâu. Chắc lúc đấy con chỉ nghĩ bố là một người nào đấy mà thôi, chưa có cảm giác gì cả. Một lúc sau con mới vừa chơi, vừa lân la lại chỗ bố, bố cũng bế được con gái một lúc. Sau đấy con ngủ một giấc ngắn, đến khi tỉnh dậy lại thấy lạ bố, cứ nhìn bố chăm chăm. Cũng may bố chuẩn bị sẵn tinh thần, biết là phải dần dần con mới quen nên bố cũng không thấy buồn cho lắm.

Nhưng chỉ đến ngày hôm sau là con gái với bố đã khác. Con bắt đầu chơi rồi quần bố lúc nào không hay. Đến lúc trên tàu hôm về Nam Định (thứ 7 ngay sau đó) thì bố đã bế con cho mẹ được rồi. Chỉ có điều, 3 tuần bố về nhà, bố chỉ thích chụp ảnh con, chơi với con, giúp mẹ tắm cho con thôi, bố chưa cho con ăn, thay bím cho con được. Năm sau bố về hẳn thì chắc lúc đấy con gái lớn rồi, mấy khoản đấy bố chẳng có cơ hội phục vụ con gái nữa, nhưng có khi lúc đấy con gái biết vùi vĩnh bố đòi mua váy, đòi đi Bờ Hồ cũng nên!

Bố về mang bao nhiêu là thứ quà. Máy xay tiêu, ví da, kem thoa da, sôcôla cho người lớn; bộ đàm, con quay điện cho trẻ con; màn hình máy tính cho mẹ; và riêng cho con gái là gần 10 hộp dầu gội đầu và dầu tắm. Nhưng đặc biệt, quà cho con gái mà bố ưng ý nhất là bộ ảnh của con được chụp từ cái ống kính EF 70-200mm f2.8 L bố mua ngay lúc mới về (ở hiệu ảnh Giang Duy Đạt gần nhà mình). Bố ưng ý cái ống kính này lắm (mấy tháng lương của bố mẹ cơ mà!). Vì thế mà bộ ảnh của con bố cũng lấy làm thích thú. Lúc chuẩn bị sang Hà Lan, bố đã chọn những kiểu ảnh bố thích nhất, in ra 2 bộ, 1 bộ mang theo cùng,

1 bộ đề ở nhà đề khi có dịp sẽ mang ra cho mọi người cùng thưởng thức.

Bố yêu con gái thế nên con gái cũng không phụ lòng bố. Quả con gái cho bố là 2 cái ... răng cửa mới nhú! 2 cái răng này mọc mầm đã từ lâu lắm rồi (tháng thứ 6 đã nhìn thấy trắng trắng) nhưng mãi không chịu nhú ra. Bà ngoại bảo, chắc nó biết bố nó sắp về, nó đợi đến lúc đấy rồi mới mọc răng cho mà xem. Y như răng! Bố về được 3 hôm thì lúc tưa lưỡi cho con, mẹ mới thấy gai gai đầu ngón tay. Hóa ra răng cửa dưới bên phải (tức bên trái của con) vừa mới nứt lợi nhú ra. Sau 1 tuần thì răng cửa dưới bên kia nhú ra nốt. Mừng ghê cơ! Như vậy phải mất 2 trận ốm, vài lần đi trượt, bao nhiêu đồ chơi bị “nhai lấy nhai để”, bao nhiêu lần mẹ bị con cắn cho đau điếng, đến bây giờ răng con mới mọc ra được. So với thằng cu Minh con cô Hồng Hà, 3 bạn Ngọc sinh ba con cô Loan hàng xóm, thì răng con mọc rõ là chậm. Nhưng bà ngoại bảo, mọc chậm thì thay chậm, rụng chậm, chẳng có gì đáng phải lo cả.

Bố về thích chơi với con nhất là lúc con chuẩn bị đi ngủ. Lúc đấy con lăm trò kinh khủng. Con nằm, con lăn, con dụi, con ti (kiểu bú bò), rồi con còn thổi phù phù, nhăn mũi, làm xấu, hò hét nữa. Chắc thế nên bố mới bảo là con “sinh động”, “webcam làm sao mà thể hiện được những kiểu đấy”! Thực ra thì đứa trẻ con nào đến giai đoạn này mà chả thế, tất nhiên cũng phải khỏe mạnh thì con mới nghịch ngợm được như vậy.

Lần này bố về gặp con gái chỉ tiếc là thời gian ngắn quá, con bắt đầu theo bố thì bố lại phải đi, bố mới chiều con được một tí thì bố đã phải tạm biệt. Thôi thì lần này sang bố cố gắng hoàn thành sớm rồi về nhanh với con, chẳng thềm đi tây đi tàu gì nữa!

27. Cuốn sách yêu thích của mẹ

Chính là cuốn sách mà mẹ đã trích một phần trong đó làm lời ngỏ cho cuốn nhật ký này. Cuốn “Viết cho các bà mẹ sinh con đầu lòng” của bác sỹ Đỗ Hồng Ngọc, Nhà xuất bản Thanh niên 1994.

Ngày từ hồi nhỏ, mẹ khá là thích đọc. Đọc đủ thứ. Báo có, tạp chí có, truyện tranh có, tiểu thuyết có, truyện dài kỳ có và cả truyện chương cũng có. Đến bây giờ mẹ cũng vẫn còn giữ vài bộ truyện tranh (Conan, Songoku), vài bộ truyện dài kỳ thiếu niên (TKKG, Kính vạn hoa, Harry Potter...), vài cuốn tiểu thuyết,... Chỉ có điều, mẹ đọc hay quên, đọc đi rồi đọc lại vẫn thấy như mới!

Vì thế, khi chuẩn bị sinh con, mẹ cũng vừa đi mượn, vừa đi lùng vài cuốn sách làm cẩm nang để chuẩn bị cho con chào đời. Và cuốn sách ấn tượng nhất với mẹ chính là cuốn của bác sỹ Đỗ Hồng Ngọc.

Cuốn sách này mẹ vô tình tìm thấy được trong tủ sách của nhà mình ở Nam Định. Bìa sách đã cũ, hình ảnh không còn được tươi mới, giấy in đã sòn nhưng không hiểu sao mới đọc lướt vài trang mẹ đã thấy rất ấn tượng. Bác sỹ Ngọc không phải viết theo phong cách của một bác sỹ cho các đồng nghiệp, không phải cho thân nhân người bệnh, cũng không phải theo khuôn mẫu của một sách giáo khoa khô khan. Bác sỹ viết như người bạn viết cho người bạn, người anh, người chú lớn tuổi nhiều kinh nghiệm viết cho những người em bắt đầu làm bố, làm mẹ. Lời lẽ thân thiện, dễ gần, hình ảnh sống động, dễ hiểu, trình bày khoa học, dễ tra cứu. Quả thực, mẹ học được rất nhiều từ cuốn sách và cũng đã nhiều lần cuốn sách đã làm cứu cánh cho mẹ như chuyện “sa ruột rốn”, chuyện tiêm phòng, chuyện ăn uống,.. của con, rồi cả những hủ tục, những quan niệm sai lầm khi nuôi con của các bà mẹ ngày xưa.

Mẹ rất thích cuốn sách, đọc đi đọc lại nhiều lần, ngẫm nghĩ những điều nằm ngoài chuyên môn mà bác sỹ Ngọc đã gửi gắm. Mẹ cảm thấy việc sinh con, nuôi con ý nghĩa hơn. Mẹ cũng cảm thấy trách nhiệm của bố và mẹ lớn lao hơn khi giờ đây, bố mẹ là người cha, người mẹ và trước kia, bố mẹ cũng là những người con bé bỏng và ông bà nội ngoại đã phải vất vả ra sao mới có bố mẹ, có con như bây giờ.

Mẹ tìm hiểu nguồn gốc của cuốn sách thì hóa ra, đây là cuốn sách mà bố con ngày trước đã tặng cho bác Quý khi bác Quý chuẩn bị sinh anh Dũng (năm 1994). Có lẽ mẹ phải cảm ơn bác Quý rất nhiều vì đã giữ được cuốn sách đến bây giờ để mẹ được đọc, được học cái bản lĩnh khi nuôi con của bác.

Và hình như, đây cũng là cái duyên của bố và mẹ!

28. Tênh tênh

Đã qua lâu rồi cái mốc “9 tháng lò dò biết đi” mà con vẫn chưa “lò dò” được tí nào. Sắp sinh nhật 1 tuổi rồi nhưng con mới chỉ “tênh tênh” được tí chút.

Thực ra, con biết tênh tênh cũng khá là lâu rồi, từ hồi 9 tháng lúc con biết tự đứng trong xe tập đi (xe này mẹ mua cùng với tháp đồ chơi chữ A hồi con 6 tháng tuổi). Nhưng trong xe con đứng tự nhiên, không thấy sợ, còn lúc ra ngoài xe, không có chỗ tựa, con sợ không dám đứng một mình. Cứ dựng con lên là con với tay bám hoặc khụy chân không chịu đứng.

Đến lúc 11 tháng tuổi, tự nhiên con chăm tập tênh tênh, nhất là lúc mẹ con lên giường chuẩn bị ngủ. Lúc ấy, mẹ nằm nghiêng, con bò ra, bám vào người mẹ, rồi con đạp chân, đứng dậy, từ từ thả tay ra và đứng thẳng người lên. Mới đầu chỉ đứng được một tí là con ngồi phịch xuống ngay. Chỉ vài ngày sau là con đã đứng được lâu lâu, đã đòi vung vẩy tay, quay ngang quay dọc. Tất nhiên, đứng im thì không sao, chứ kết hợp thêm vài động tác là con lại ngã ngồi xuống, không đứng lâu được.

Biết bò, biết tênh tênh rồi nên con ham trèo ghế kinh khủng. Cứ hơi một tí là con bò thoăn thoắt ra cái ghế dài, bám ghế đứng dậy, co chân lên làm điềm tựa rồi đu cả người lên mặt ghế. Mà trèo lên mặt ghế rồi con lại tiếp tục bám thành ghế đứng dậy, cái người cứ đong đong đưa đưa, còn cái tay thì thấy cái gì sẽ vơ cái đấy, vút thẳng xuống nền nhà. Chính vì thế bây giờ bà ngoại trông con rất là vất vả, lúc nào cũng phải để ý chứ không con ngã thì gay, mà bé con khur khur thì con không chịu, cứ nhòai người ra đòi bò, đòi đứng.

Tênh tênh là giai đoạn chuẩn bị để con tập đi. Không biết, con sẽ giống mẹ nhanh biết đi (10 tháng) hay giống bố, không thềm đi sớm làm gì cho mỗi chân (17 tháng).

À mà có lẽ mẹ cũng phải giải thích thêm thế nào là “tênh tênh”. Sở dĩ như vậy là vì khi ông nội gọi điện lên hỏi thăm con, mẹ báo cáo với ông thành tích của con, ông không rõ tênh tênh là gì. Khi mẹ mô tả, ông mới à lên, hóa ra là đứng chựng. Mẹ và bà ngoại thì cứ quen gọi đấy là tênh tênh vì cứ khi nào con đứng chựng được, mọi người lại vỗ tay, rồi nói “tênh tênh, tênh tênh,...” để cổ vũ con. Con cũng theo đó mà nói “nhênh nhênh, nhênh nhênh,...” rất chi là đáng yêu!

29. “Bà chập, mẹ chập...”

- Trà My ơi, ra đây bà ngoại bé đi phơi nắng nào!
- Bà chập, bà chập, bà chập,...
- + Mẹ tắm cho Năm lùn nhé!
- + Mẹ chập, mẹ chập, mẹ chập,...
- Cái kiều nhưn mày này là của bố đây!
- Mẹ nhâm, mẹ nhâm, mẹ nhâm,...
- + ...

Bao nhiêu lần cả nhà cứ rũ ra cười vì cái kiều tập nói thể này của con. Những từ đầu tiên con nói tất nhiên là rất ngô nghê, rất vô nghĩa nhưng quả thật lại là những từ rất đáng yêu mặc dù nếu mới nghe thì đúng là những từ “bố láo bố toét” thật!

Không chỉ nói, bây giờ con còn biết hét lên lúc tức giận, biết “hì hì” lúc đòi ti, biết “nhênh nhênh” lúc tập đứng và cả biết “ừ ừ” lúc hát theo nữa! Cái miệng của con sinh động lắm rồi!

30. Con 12 tháng tuổi

(cao ~ 73cm, nặng ~ 11kg)

Từ lúc 9 tháng tuổi đến giờ, con bắt đầu chững lại. Chưa kể vài trận ốm cũng làm con không lên cân được, thậm chí còn bị sụt cân nữa.

Chế độ ăn uống của con vẫn được duy trì như hồi 9 tháng. Ngày 2 bữa mặn, 1 bữa bột ngọt và 2 bữa sữa. Tuy nhiên, thay vì bột xay, bữa mặn của con đã được thay bằng cháo xay. Như vậy, mỗi ngày thay vì phải quấy bột 2 lần thì bây giờ, mỗi sáng chỉ việc nấu cháo 1 lần rồi xay ra cho con ăn 2 bữa. Ban đầu mọi người cũng muốn cho con ăn cháo trực tiếp luôn nhưng vì con

chưa quen, hay bị nghẹn rồi trở nên lại thôi, đành xay ra cho con dễ nuốt. Sau này thêm vài cái răng nữa rồi cho con tập nhai luôn cho tiện. Ăn như thế này thì kẻ cũng đỡ lịch kịch cho bà và mẹ nhưng thực ra, một ngày con chỉ được ăn 1 loại rau thịt, kẻ cũng tội cho con.

Lượng ăn uống của con so với hồi 9 tháng cũng không nhiều hơn là bao nhiêu. Tính ra 1 ngày con chỉ ăn hết 1 chén (uống trà) gạo, chưa đến 1 lạng rau, 2 ÷ 3 thìa thịt/cá, cộng thêm 2÷3 thìa canh bột ngọt Nestley, 160 ÷ 200ml sữa, 1 hộp sữa chua hoặc nửa quả chuối. Vì thế, con bây giờ không mập mập, tròn lẳn nữa mà người đã dài dài ra, chân tay khẳng khiu hơn. Cũng có thể do con bây giờ đã biết bò, đang tập đứng và sắp sửa tập đi nên cũng vận động nhiều hơn, người không to ra mà chỉ có dài thêm.

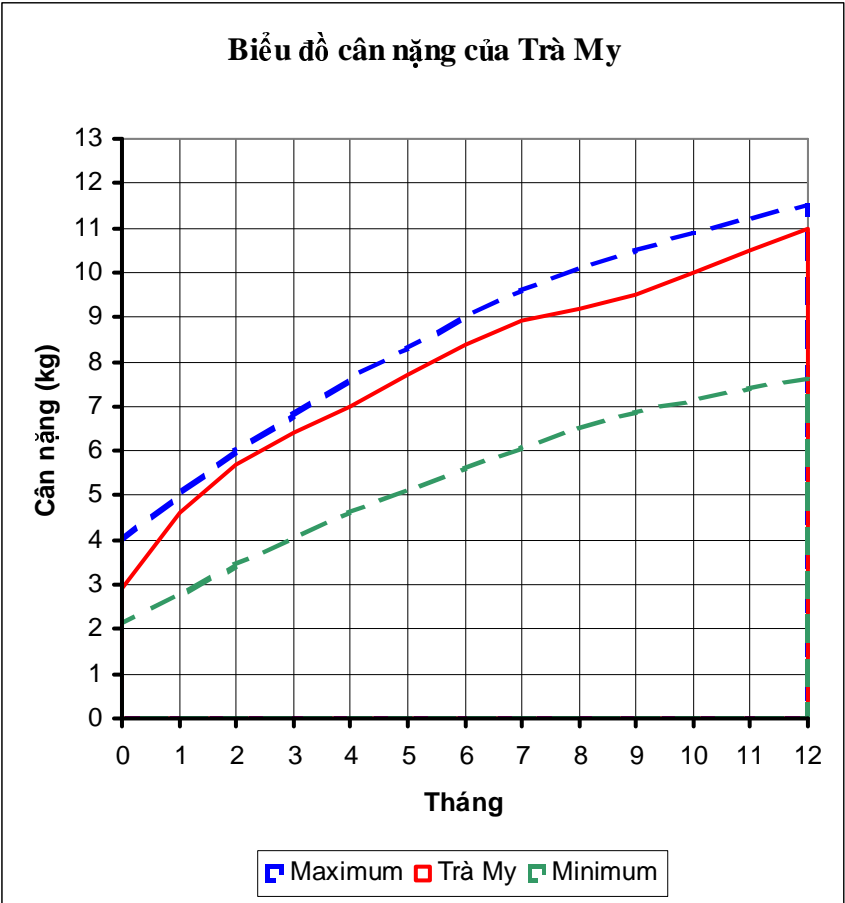
Chân tay con bây giờ cũng linh hoạt hơn trước. Hai cái chân bây giờ là trụ cột cho con lúc con đứng hay lần mép ghế mà đi. Cái bàn chân vì thế không dày dặn (như củ khoai tây cầm mấy cái que) mà đã bẹt ra cho con dễ trụ. Hai cái tay đã biết cầm thìa, cầm cốc (rồi lấy thìa cho vào cốc để đút vào miệng mẹ, miệng bà). Ngón tay trở đã biết hướng vào người, vào vật mà chỉ mặc dầu còn vụng về lóng ngóng. Bàn tay còn biết giơ lên vẫy vẫy khi “bye bye tạm biệt” hay giơ ra khi bắt tay “tốt tốt”. Có hôm đang tắm, con còn cho tay lên đầu gãi gãi để tự gọi đầu cho mình nữa chứ.

Nhưng có lẽ, tiến bộ nhất phải là cái miệng của con. Ngoài những từ “láo toét” con gọi bà, gọi mẹ (bà chập, mẹ chập), con cũng đã biết “ạ” lúc được yêu cầu, biết “mẹ mẹ” lúc thèm ti, biết “nhênh nhênh” lúc tập đứng và nhất là biết “hát” lúc xem ca nhạc hay lúc bắt chước chị Hoài An biểu diễn.

Bên cạnh những tiến bộ ấy, con vẫn còn có những điều mà quả thật mẹ thấy rất ngại. Đó là chuyện con hay ôm vật lúc trái gió trở trời. Chuyện con bị co giật lúc nhiệt độ trong người lên cao. Rồi chuyện con bị ị táo nếu bữa ăn ít rau một chút. Hay là việc con hay trần trọc mãi đến 11, 12 giờ đêm mới thêm ngủ. Hoặc ngay cả cái tính cầu kinh, mè nheo lúc con ngủ chưa đầy giấc.

Sắp 1 tuổi rồi, sắp đến mốc quan trọng thứ hai của con rồi. Sinh nhật 1 tuổi, mẹ sẽ mua một cái bánh ga tô thật là đẹp, trên đó thấp 1 ngọn nến thật là xinh. Mẹ sẽ cùng chị Hoài An mời anh Tuấn Mít, chị Vy Tít, chị Tuệ Minh, chị Hải Anh, 3 bạn Ngọc cùng sang mừng sinh nhật với con. Cả nhà Hà Nội, cả nhà Nam Định, cả bố con ở Hà Lan cũng sẽ chúc mừng sinh nhật con thật vui vẻ.

Hết một tuổi, con đã hết cái thời kỳ “vô tri”. Bước sang tuổi mới, chúc con sẽ hay ăn chóng nhón, luôn ngoan ngoãn, đáng yêu và nhất là, luôn yêu thương ông bà, bố mẹ và gia đình mình, con nhé!

(Theo “C| m nang chăm sóc Bà mẹ và Em bé”, Elizabeth Fenwick, Bác sỹ Nguyễn Lân Đính dịch)

Tạm kết

*1 năm tuổi, cái mốc thời gian quan trọng của bất cứ em bé nào.
Và con cũng thế!*

*Tuổi của con giờ đây không còn tính bằng tuần, bằng tháng
nữa mà bắt đầu được tính bằng tuổi, bằng năm.*

Một tuổi, năm qua trôi qua biết bao nhiêu là sự kiện.

*Với con là khoảnh khắc con chào đời, là những thay đổi trong
cơ thể, là những tiến bộ từ lẫy, bò rồi đứng, là việc làm quen
những đồ vật xung quanh, là lúc tìm hiểu thế giới trong đó có
ông bà, bố mẹ và những người thân yêu.*

*Với bố mẹ, ấy là hạnh phúc lúc giờ phút được làm bố, làm mẹ,
là lúc sung sướng khi con biết cười, biết nịnh, là lúc lo lắng khi
con ốm, con đau và cũng là lúc tự hào khi con lớn, con khôn.*

*Với ông bà nội ngoại, được thấy con, được chăm bẵm, âu yếm
con, được lo lắng, nuông chiều con, mọi vất vả, khó nhọc
đường như tan biến.*

*Với những người thân bên con, con là thành viên mới, bé nhỏ
nhất, yếu đuối nhất, cần được bao bọc, che chở nhất.*

Hiện giờ, con là “trung tâm của gia đình”.

Nhưng con ạ, “chim mẹ mớm mồi cho chim con, nhưng chim con phải bay lấy một mình”. Con sẽ lớn, sẽ thay đổi, con sẽ phải tự chăm lo lấy bản thân mình.

Vài tuần nữa con sẽ biết đi, lúc ấy con sẽ phải tự đi. Vài tháng nữa con sẽ biết cầm thìa, con sẽ phải tự xúc ăn. Một thời gian nữa con sẽ biết cởi quần áo, con sẽ phải tự biết mặc quần áo. Và vài năm nữa, con lớn lên rồi, con sẽ phải học cách tự chủ, độc lập, tự con sẽ quyết định con cần phải làm gì.

Nhưng đừng lo con gái ạ, mọi người sẽ luôn bên cạnh con. Ông bà, bố mẹ, các bác, các cô chú, các anh chị luôn mong sao con ngoan ngoãn, xinh đẹp và sau này, sống thật là có ích.

Còn hôm nay, xin hát tặng con bài hát “Happy birthday to you”

“ ...

Mừng ngày sinh nhật của em.
Mừng ngày sinh nhật đáng yêu.
Mừng ngày đó em sinh ra đời.
Với biết bao nhiêu ước mơ

... ”

Còn tiếp...

Biên tập

Bìa và bản in

Nguyễn Thị Hải Lý

Nguyễn Thị Hải Lý

Chế bản và in 03 cuốn tại 40/9/10 Phan Đình Giót, PL, TX, HN.
In xong 11/2007.